ଭଜନ ସାଗର ।

ବା

ଭଜନର ସାର ।

ଶ୍ରୀ ଅର୍ଜୁନ ମହାରଣାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂଗୃହୀତ ।

ଶ୍ରୀମତିଲାଲ ମହାରଣାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁଦ୍ରିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ ।
ଉତ୍କଳ ପ୍ରେସ, ୮, ସେଣ୍ଟ ଜେମସ ସ୍କୋୟାର କଲିକତା

Printed by. M. L. Maharana.
Utkal Press, 8, St. James Square.
Bow-Bazar. CALCUTTA.

୧୯୧୮

ମୂଲ୍ୟ ୫ ୵୦ ମାତ୍ର ।

ଭଜନ ସାଗର ।

ବା

ଭଜନର ସାର ।

ରାଗ—ଅଡ଼ଣେମଠା ।

ଜଗବନ୍ଧୁ ପରି ଜଣେ ସାମନ୍ତ ନାହିଁ ନାହିଁର ।
ଚଉଦଭୁବନ ନାଟୁଆ ନାରଣ ଚରଣେ ହେବନ୍ତ ଅଭୟ । ପଦ ।
ଯେତେବେଳେ କୃଷ୍ଣ ଗୋପପୁରେ ଥିଲେ ଅକ୍ରୂର ଆଣିଣ ଗଲାର ।
ଗାଈ ଦୁହୁଁ ଦୁହୁଁ କେଶ ପିଣ୍ଟିଗଲା ଭଗବନ୍ତ ହେଲେ ଅନନ୍ତ । ୧ ।
ସୁଗ୍ରୀବର ସଙ୍ଗେ ମଇତ୍ର ହୋଇଣ ବାଳିକି ବିନାଶ କଲେଟି ।
ରାବଣଭ୍ରାତା ଯେ ଶରଣ ପଶିଲା ଲଙ୍କାଗଡ଼ ତାକୁ ଦେଲେଟି । ୨ ।
କୁରୁସଭା-ତଳେ ଦ୍ରୌପଦୀ ବସ୍ତ୍ରଲା ଚୋଟିକେ ଦଅଭଲେଟି ।
କୁରୁ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭଗଦତ୍ତପକ୍ଷୀ ଘଣ୍ଟ ଯୋଡ଼ାଇ ରଖିଲେଟି । ୩ ।
ଏମନ୍ତ ସାମନ୍ତ ଛିଲ୍ଲକନେ ନାହିଁ ଜାଣନେ ଅଲଭ ଆରଭ ।
କହେ ଦୀନକୃଷ୍ଣ ଦାସ ଯେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପଦ୍ମପାଦେ ଭକ୍ତି ଥାଉ ରେ । ୪ ।

ରାଗ---ଅଳଗେମଣ୍ଠା ।

ଲସିଛି ନୀଳା ନୀଳାଚଳରେ । ସୁଧା କୂର୍ମ ଏକ ଅଙ୍ଗ ଯା ପଦାତଳରେ ।ସ୍ଥିତା ଅନନ୍ତ ମସ୍ତକେ ଫଣି; ଫଣି ପରେ ଚକ୍ରମଣି । ତାପରେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ମଣି ପଦ୍ମକଳରେ । ୧ । ଅପୂର୍ବ ଯାଉଛିବାର, ଏ ତାରରୁ ସେ ତାହାର । ତାର ଭେଦ ଠାବ କର ତେଉମୂଳରେ । ୨ । ଊର୍ମି ଧୂମ୍ର ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୱାଳା, ପ୍ରକାଶ ଏ ସ୍ୱରକଳା । ତାପରେ ଲସିଛି ନୀଳା ଠୁଳ-ଶୂନ୍ୟରେ । ୩ । ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ନୀଳକନ୍ଦ, ସର୍ବେ ବଳେ ଆନନ୍ଦ । କହେ ଦାସ ବୃନ୍ଦାବନ ପାଦତଳରେ । ୪ ।

ରାଗ—ଗେମଣ୍ଠା ।

ମହାପ୍ରଭୁ ଡାକଇ ନ ଶୁଣ କାହିଁକି ।

ପତିତପାବନବାନା ବୋଲି ତୋର ଦୁଃଖ ଜଣାଉଛି କହିଁକି । ପଦ ।

ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନରେ କ୍ଷୀର ଦେଲ୍ଲବେଳେ ମାତଙ୍କ ଯୂତନା ଧାଇଁକି । ଗର୍ଭର ଉଦରେ ଅଶେଷ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଦେଖାଇଲ ବଳ ଅଇଁକି । ୧ । ମଥୁରାରେ ପଶି ଗଜବଳ ନାଶି ମାଇଲ ମୁଖା-ଚାଣୂର ପାଣ୍ଡବଙ୍କ ଛଳେ କୁରୁଙ୍କୁ ନାଶିଲ ସମସ୍ତ ବାନ୍ଧବ ପାଇଁକି । ୨ । କୁରୁସଭା ତଳେ ଦ୍ରୌପଦୀ ବସ୍ତ୍ରକୁ କୋଟିବସ୍ତ୍ର ଭାଲୁ ଦେଇକି । ମୁରଣୀ ଅରଚ କେତେ ଅଜାମିଳ ଭବ ଦେଲ୍ଲ ମୁକୁଳାଇକି । ୩ । ନୀଳାଚଳେ ପ୍ରଭୁ ସ୍ୱରୂପ ଲୁଚାଇଣ ଦାରୁଣ ହେଉଛ କାହିଁକି । କହଇ କହାର ଷଣ୍ଢଗ୍ରାମ ଦାସ ତଳା ନସ୍ତକୁ କହିଁକି । ୪ ।

ରାଗ—ଏକତାଳ ଅଳଗେମଣ୍ଠା ।

ମହିମା ଶୁଣିମା ହେଉ ସଉକ ଭାବ । ଚରଣ ଭଜନକୁ ଷଣ୍ଢ ପଙ୍କଜ ମୁଖ ପଦ । କୃପାସାଗର କାହିଁକି ମୋ ବେଳକୁ ଗଲ ଶୁଖି, ଜାଣିଲ ମୋ କର୍ମ ତାଙ୍କ ନୋହେ ସକଳ । ୧ । ଅଭଙ୍ଗ ନାଶନ ନାନା, ନଶ୍ୱର କୂଟନ୍ୟ ବେଦନା, ଏବେ ହୋଇଯିବ ମନା କେ ଦେବ ଭାବ । ୨ । ଦାସ ଯେବେ ନାଶଯିବ, ଖାଣ୍ଟିରେ ଅଖାଡ଼ି ହେବ, ଖାରଣ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଲସିଯିବ ବଳଙ୍କ । ୩ । କହେ ସ୍ୱମ୍ଭନନ୍ଦ ଛାର, ନାହିଁ ଆନ ପ୍ରତିକାର, ଏ ଯାନ ଅବସ୍ଥା ମୋର କେବେ ନ ହେଉ । ୪ ।

ତାଳ---ଅଠତାଳ ସନ୍ତ ।

ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରାଧେ କୃଷ୍ଣ ରଟରେ ।
କେତେ ଦିନ ରହିବ ତୋ ମାଟିପିଣ୍ଡ ଘଟରେ ।

ଧନ ଜାୟା ସୁତ ଦେଖି ମନ ଭୁଲୁ ମୋହରେ । ମୋର ମୋର ହୋଇ ଛନ୍ଦିଅଛୁ ଧନ୍ଦା ଭାଟରେ । ୧ । ଯମୁନା-ତଟ ନିକଟ ଅଛେ ବଂଶୀବଟରେ । ଝିରଙ୍ଗ ଇର୍ଗମାଳରେ ଉଣ୍ଡ ନିନ୍ଦାଟରେ । ୨ । ହରେକୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ୍ର ଅନୁକ୍ଷଣେ ରଟରେ । ରାମନାମ ଘଣ୍ଟା କରି ପାପଭାଗ କାଟରେ । ସବେ ଭାଗବତ ବାଣୀ ଶୁଣ କର୍ଣ୍ଣ ପୁଟରେ । ଭଜରେ ଭଣିଲେ ଏହା ଅଚ-ଧିତ ଘଟରେ । ୪ ।

ତାଳ---ସନ୍ତ ।

ହଂସ ଖେଳୁଛିରେ କଳାପଦଟରେ ଭଦ୍ର । ହଂସ ଗଲେ ଉଡ଼ି ପିଣ୍ଡ ପଡ଼ିଥିବ ଭାବରେ ଶୁଣିବ ନାହିଁ । ସତ୍ୟ ! ବୃକ୍ଷର ମହିମା କ ବୁଝିବା ଉପମା ଭଳିକୁ ମେଲିଛି ଡାଳ । ନବପଞ୍ଚପାଖି ଘନ୍ତିବ ହୋଇଛି ପତର ଉପରେ ଫୁଲ । ୧ । ଶୂନ୍ୟରୁ ଅସଇ ଜନ୍ମ ଯଉରଇ ନାହିଁ ତାର ନଜ ସ୍ଥାନ । ଉଲଟ ବୃକ୍ଷରେ ନାଦ ଶୁଣାଇଛି ଷଡ଼ରସରେ କ୍ଷେତନ । ୨ । ଉଲଟ ପବନ ପାଲଟି କନ୍ଦୁଛି ସୁଟମୁନ ପାଦେ ବାଟ । ଛଳଦେଖା ପାଦେ ଲିଖାଟ ପଡ଼ିଛି ଘରେ ମଣ୍ଡଳ ଆଟ । ୩ । ଝିଣୁପା ବୃକ୍ଷରେ ହଂସୁଳୀ ବସିଛି ବୁଝିଜି ବୁଝେ ଅଦୃଶ୍ୟ । ବୋଲେ ପଶୁରାମ ଗୁରୁ ସେବଥିଲେ ଅବଶ୍ୟ ହୋଇବ ଦୃଶ୍ୟ । ୪ ।

ତାଳ---ଖେମଟା ।

ହରି ନାମେ କି ରସ ଅଛି, ଯାନ କଲ୍ଲ ଲୋକ ଚିନ୍ତା ଲାଗିଛି । ଯେ ଧ୍ୟାନ କରିଛି ସେ ଜନ ଜାଣିଛି ଧ୍ୟାନ ନ କଲେ ସେ ନ ଜାଣେ କିଛି । ପ୍ରଥ ଶୂନ୍ୟରୁ ପବନ ପବନରୁ ନାଦ, ନାଦରୁ ବିନ୍ଦୁ ଜନମ ହୋଇଛି । ବିନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟେ ଜଳ ଜଳ ମଧ୍ୟେ କ୍ଷୀର କ୍ଷୀରପରେ ଯାର ଲୀଳା ଲଚିଛି । ୧ ।

ସ୍ଥାବର ଜଙ୍ଗମ କୀଟ ପତଙ୍ଗାଦି ଯେଉଁ ନାମେ ମଲ୍ଲ ଭଲ୍ଲ ହୋଇଛି । ଷଡ଼ଦର୍ଶ ବେଦ ହିସ୍ତୁଣରେ ହେଳ ଯେ ନାମ ଧଇଲେ ନୁହେ ମୁକ୍ତି ।୨। ପ୍ରହ୍ଲାଦ ନାରଦ ଶୁକ ସନକାଦି ଯେଉଁ ନାମ ସଦା ଜପ କରୁଛି । ଯେ ନାମକୁ ଧରି ବିଭୀଷଣ ହନୁ ଅମର ହୋଇଲେ ଭୁଷଣ୍ଡ ପକ୍ଷୀ ।୩। ଅତଏବ ଉପରେ ହୋ ଜନ୍ମ ମିଳାଇ ଶୁଣସବେ ଭଜ ଅମର ହଣ୍ଡି । କହଇ ଜାହ୍ନବୀ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ଚରଣ ମୂଳକୁ ନ ଧ୍ୟାଇଲେ ନ ମିଳେ ଗତି । ୪ ।

ରାଗ—ଏକତାଳି ଅଙ୍ଗଖେମଟା ।

ଅବଶ୍ୟ ପାଦପଦ୍ମକୁ କର ରେ ଆଶା ।

ତର ନୁହେ ଏ ସଂସାର ଅଛି ଭ ଦଶା । ପଦ ।

ଅନାଦିକୁ କର ଠାବ, ଜିହ୍ୱାରେ ଲଗାଅ ସ୍ୱାଦ, ଉଚାଇବି ସଙ୍ଗସୁର ଏ ଛନ୍ଦ ମିଶା । ୧ । ହୃଦ୍‌ପଦ୍ମେ ପରେ ଶୂନ୍ୟ, ତହିଁପରେ ନିରଞ୍ଜନ, ନାହିଁ ଯହିଁ ବାଇ ଗ୍ରହ ଦିବସ ନିଶା । ୨ । ଅଷ୍ଟମାର୍ଗ ଅଷ୍ଟସ୍ଥାନ, ଅଷ୍ଟପୁର କର ଜ୍ଞାନ, ପଞ୍ଚାଶ ଦଳ ତ୍ରିବେଣୀ ଖେଳାଅ ହଂସା । ୩ । ନାମକୁ କର ଭଜନ ଅନ୍ତକାଳେ ପଦ ଶରଣ, କହେ ଦାସ ରଘୁନାଥ ଶୂନ୍ୟ ଭରସା । ୪ ।

ରାଗ—ଖେମଟା ।

ଜାଇମନ ହୋ, କହି ହଂସକୁ ଖେଳା । ହଂସ ଉଡ଼ିଗଲେ ଗୁଡ଼ିକ ହେଲା । ପଦ । ଯୋଗଯୋଗୀ ଗୋଷ୍ଠିକ ଗୃହଡୋରିଏ । ତୁମ୍ଭ ଛାଡ଼ିଗଲ ଅଶିଗ୍ର ହଂସ । ୧ । ଶୁଣିଲୁ ପୋଖରୀ ମାରେ ଲହଡ଼ି । ତୁମ୍ଭ ଅଛି ଦୁଅ ଘଣ୍ଟି ଉଛୁ । ୨ । ତୁମ୍ଭ ଗୋଷ୍ଠିକେ ଛନ ଛନ ଦୁଆ । ସୁଜାଗ ହୋଇଲେ କହବୁ ଏହା । ୩ । ସର୍ବଙ୍କୁ ମଣ୍ଡ଼ି କରୁଛି ଖେଳ । ସୁର ବୃକ୍ଷେ ଅଛି ମନ୍ଦାର ଫୁଲ । ୪ । ଏଁକ ଦେଉଳରେ ଭଣ ଭବାଃ । କେଉଁଠାରେ ଅଛି କଳପବୃକ୍ଷ ।୫। ଗୀତ ପାଞ୍ଚପଦ ଅର୍ଥ କହୁଛ । ସ୍ୱପନେ ଭଜିଲେ ଯାଇ ଅଭୁଂଭ । ୬ ।

ଚାଲ—ଯତି ।

ହିନ୍ଦୁ ସଜନୀ ଲୋ ଯାହାମୁଁ ଦେଖିଲି ଅଜ । ଶୁଣିଲି ଲୋକଙ୍କ ମନକୁ ନ ଆସେ କହିଲା ଲୋକକୁ ଲାଜ । ପଦ । ପୁରୁଷଙ୍କ ଠାରେ ଭକ୍ତି ନାହିଁ ଠୁଲେ ନାରୀ ମୁହଇ ପଡ଼ୁଛି । ଅନ୍ତ ହରଣରେ ସ୍ୱଭାବ କରନ୍ତି ନାହିଁ ହୃଦୟ ଭଜନା । ୧ । ଅନ୍ତ ହରଣରେ ସ୍ୱଭାବ ଅନ୍ତରେ ରଜ ସର୍ପ୍ୟ ଲଢ଼ି ନାହିଁ । ଢଢ଼ି ହନଯରେ ସୁନି ଜଳି ଉହଲି ଭାବେ ଲୁଅଁ ଲୁଅଁ ହୋଇ । ୨ । ସ୍ତନ ନାହିଁ ସୁଦ ଖୀର ଖାଉଅଛ ଲଗା ଲଷେ ନାହିଁ ମୁଖ । କେଉଁଠାରେ ରକ୍ତ ହାଡ଼ କସାଇଛ କାହିଁରେ ହୋଇଛ ଲୋପ୍ୟ । ୩ । ନେତ୍ର ନାହିଁ ତ୍ରିଭୁବନ ଦେଖୁଅଛ ଜହ୍ଵା ନାହିଁ ସ୍ୱାଦୁ ମଣେ । ନାସା ନାହିଁ ସବୁ ବାସନା ନେଉଛ କର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ ସବୁ ଶୁଣେ । ୪ । ସୁଜନମାନଙ୍କ ଚରଣ ସେବେଣ ଧରି ପଚାରୁଛି ମୁହିଁ । ଭୀମ ଏ ଉପଦ ଅର୍ଥ କରିଦେବ ଭଣେ ଲୋକେଶ ଗୋସାଇଁ । ୫ ।

ଚାଲ—ଖେମଟା ।

କହିଲେ କି ପରେ ଯାଉଛୁରେ, ମନୁଅ ଭାଇ । ବନସ୍ତରେ ଗାଈ ବଛାକୁ ହରାଇ ବାହୁଣି ଆଣେ ଅଢ଼ାଇ । ପଦ । ଢ଼ିଙ୍କିକି କଲ୍ୟାଣି ଅମ୍ଭ- ସ୍ଥଳ ଘୋଡ଼ା ବ୍ୟଳଗୀଡ କଲି କୁର । ଶୋକାଇ ଲୁଣ୍ଠାଇ ବାପଘର ଗଲେ ଛାତ୍ରଣି ଭଗିଛ ଘର । ୧ । କୁମ୍ଭୀରକୁ କଲା ବାଉ କଟ ଜ୍ଵର ମେଣ୍ଢାଗଲା ବୈଦ୍ୟ ପଣେ । ଦରିଆ ଭିତରେ ଜଳ ନପାଇଲା ଗାଇଲା ମରିବାପଣେ । ୨ । କେଉଟ ବାପୁଡ଼ା ମାଛ ଧରିଗଲା ଧାଇଲା ବାଳିଆ ଜାଗ । ଦରିଆ ଭିତରୁ ଲୁଙ୍ଗ ଡିଙ୍ଗାକଲା କେଉଟ ଘଲରୁ ନାଶ । ୩ । ବେଙ୍ଗ ମାଡ଼ୁଅଛ ସ୍ୱପ୍ନେ ଭଠାଇ ନେଉଛି ନାକରେ ଘୁଣା । ମୂଷା ଶୋଇଅଛ ଉହଁପଲାଙ୍କରେ ମଞ୍ଜାରି କରେ ଚାମରା । ୪ । ପିମ୍ପୁଡ଼ି ବାପୁଡ଼ା ବଗ ହୋଇଗଲା ଗଗନେ ଉଡ଼ିଲା ଧୂଳି । ବଳର କଙ୍କଡ଼ା ମାଡ଼ିଲ ଧାଇଲେ ବେଙ୍ଗ ଦେଲେ ହୁଳ- ହୁଳି । ୫ । ବଳଦ ବାପୁଡ଼ା ସରଛେଇ ଗଲା ଦୁକଯାକ ଭଲ ବଡ଼ା । ଦଣ୍ଡିଙ୍କର ମାଛ ଘଷି ଉଡ଼ୁଥିଲା ବକ ଧରିଥିଲା ଇଡ଼ା । ୬ । ଜଇଁର ବାପୁଡ଼ା ବଡ଼ ଦୁଃଖ ଅଳ ଗ୍ଳାନିରେ ମୁଦେଁ ଦହ । ଛୟ ଦନ୍ତ ଗାଇଣ ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସ ଯେ ଘରେ ବଇରାଗୀ ହୋଇ । ୭ ।

ତାଳ—ଝମ୍ପା ।

ଶୁଣ ପରମ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନର ଖବର ।

ଭୁଲ ଏ ସବୁ ହୋଇଯିବା କାହାର । ପଦ ।

ଧରଣୀ ଯେ ଜଗିଅଛ ସୁନାଭଣ୍ଡାର । ସେହୁ ଘୁମାଇଲେ ଘରେ ପଶିବେ ଚୋର । ଯାଇ ଅତଏବ ଲୋକ ଅବଶ୍ୟ ଦେବେ ଦୁଃଖ । ଛତ୍ରପତିର ମିଶି କରିବେ ହିଂସାହିଂସି, କନ୍ଯା ନାହିଁ ତାଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦେବେ ଅପାର । ଛାତିରେ ଲଦିଦେବେ ପଥର । ୧ । ସୁମନ ମିଶିଲ୍ଲଣି ଦମନ ସଙ୍ଗର । ସୁମନକୁ ଲୁମନ ମାଗୁଛି ଖବର । ଯେମାନେ ଯାଉ ଉଠ ଗୁଣ୍ଡି ଦେବେ ସେ କାଟ । ଅକାଳ ମଣ୍ଡଳକୁ ଧନେ କରିବେ ନଷ୍ଟ । ଅଗ୍ନି ମିଳିବେ ଜଳ, ଲାଗିବେ ଗୋଲ୍‌ମାଳ । ଲୁଟି କରଣ ନେବେ ବଜାର ।୨। ଅଙ୍ଗଣ୍ଡଳ ପାପ ଲିଭ ହେବ ଅନ୍ଧାର । ଅମ୍ଭେ ତଳଗଲେ ବୁଡ଼ିଯିବ ସଂସାର । ଯମୁନା ବଢ଼ିଯିବ, ଯାଉ ପ୍ରଥଳ ହେବ । ଅଣସ୍ପଷ୍ଟ କହିବ, ମେରୁକୁ ବୁଡ଼ାଇବ । ପ୍ରଳୟକାଳେ ନାବ, କେଉଁଠି ଛିଡ଼ାହେବ । ପାଣି ପଶିବ ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦିର । ୩ । ଏତେ କହଣ ଯେ ସବୁ ହେବେ କାହାର । ଭ କରିବା ଲିଅଇଛ ନନ୍ଦକୁମର । କହଇ ଉଦ୍ଧାଧର, ଦଣ୍ଡକରମା ଛାର, ଭଜନ୍ତ ଧନ କର ଯାଉଲ୍ଲ ଷଣକର । ଯାଣି ହୁଣ୍ଡାଟକା ଠାରୁ ସ୍ୱାନ କଲ୍ଲ ଷଣ୍ଢର । ଶୂନ୍ୟ ଉତ୍ତନ ମିଶେ ଶୂନ୍ୟର । ୪ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ଦର୍ଶ ଦେଖି ଯିବା ଗୋ ସହି । କେଉଁକରେ ଦର୍ଶ ଦେବତା ନାହିଁ । ପ୍ରଭ । ଦର୍ଶ ଦେଖିବାକୁ ମନରେ ଶରଧା ଦେଉଳ ଭିତରେ ପଶିଲି ଯାଇଁ । ୧ । ସୁଚମ୍ମନ କାଟ ଦର୍ଶଙ୍କୁ ନଜଟ ଯୋଗମ୍‌ସୁ ସାଟ ଉପରେ ଯାଇଁ । ୨ । ବଂଶୀକଟ ରଟ ସୁଧାକୁଣ୍ଡ ମଠ ଦ୍ୱାଦଶ ଯୋଜନ ସ୍ୱହ୍ନପ ସହିଁ । ୩ । ଅଷ୍ଟକୁଳା ନାଗ ଦେଖଣ ଦହାର କନକ ଶୟନ ଉପରେ ଯାଇଁ ।୪। ଯିନ୍ଧୁତଟ ଦଟ ପୁଟରେ ବଜସ୍ନ ସୁଧାକୁଣ୍ଡ ସହିଁ କାରଣ ନାହିଁ । ଯାଇଁଲ ଭକାଟ ବସିଅଛ ଦ୍ୱାଟ ସ୍ୱେତ୍ୱଶୀକୁଞ୍ଜ ଗାଳୁଣରେ ରହି । ୫ । ଜହ୍ନଲ ଯାଧୁଆ ସବୁ ଅଛା ଥିଲେ କମଳ ପୁଷ୍ପରେ ଜଳାଜଳାଇ । ୬ ।

ତାଳ—ଯତି ।

ଅମଳ କମଳ ଚରଣକୁ ମନ ଭ୍ରମରରୂ ଭଜ ଯାଅରେ । କମଳା ସେବିତ କୋମଳ ଚରଣ ଅନ୍ତରେ ଚୁମ୍ବୁ ଥାଅରେ । ପଦ । ଯେଉଁ ପଦ-ପାଦେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଚିହ୍ନ । ଗଙ୍ଗାଆଦି କରି କୋଟି ତୀର୍ଥମାନ । ଝରୁଅଛି ସଦା ଅରନ୍ତ ଅମୃତ ପାନକର ରୁ ମଜାରେ । ୧ । ଯେଉଁପାଦ ଲାଗି ଅହଲ୍ୟା ମୁକତି । ଯେ ପାଦ ଧୋଇ ପିଇଲେ କଇବର୍ତ୍ତ । ସେହି ପାଦ ଧାଇଁ ସ୍ୱଜନର ସାଇ । ଲଙ୍କା କଣ୍ଟକେ ସୁଜାରେ । ୨ । ଯେଉଁ ପାଦ ସେବି ଋଷି ମାରକଣ୍ଡ । ପ୍ରଳୟ ଜଳରେ ଦେଖିଲେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ସେହି ପାଦେ ଲେପି ଅଗର ଚନ୍ଦନ । ସୁନ୍ଦରୀ ହେଲା କୁବ୍ଜାରେ । ୩ । ବଳି ଉଗ୍ରସେନ ସୁଗ୍ରୀ ହନୁମାନ । ଯେଉଁ ପଦ୍ମ ପାଦେ ପଶିଲେ ଶରଣ । ବିଦୁର ଜଳରେ ଗଜ ଉଦ୍ଧାରଣ । ସେହି ପାଦେ ଭଜ ଯାରେ ।୪। ଧ୍ରୁବ ପ୍ରହ୍ଲାଦ ଦ୍ରୌପଦୀ ନାରଦ । ପଞ୍ଚପାଣ୍ଡବେ ସେବିଲେ ଯେଉଁ ପାଦ । ଲଭି ସେହି ପଦ ଭଜ ସଦାନନ୍ଦ । ଦୁଷ୍ଟ ସଙ୍ଗକୁ ନ ଯାଅରେ । ୫ । ଯେଉଁ ପଦପାଦେ କରି ଯୋଗ ଲୟ । ମୃତ୍ୟୁକୁ ଜିଣିଅଛନ୍ତି ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ । କୃତାର୍ଥ ଗଛନ୍ତି ଯେ ପଦ ଅଭୟ । ଭର୍ଗ ଶିରକୁ ମଜାରେ ।୬। ପୁରାଣେ ବର୍ଣ୍ଣିଲେ ବ୍ୟାସମୁନି ଶୁକ । ଯାହା ବିରୁଚନ୍ତି ସନକ ଜନକ । ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟନାଥ ମୋ ମୁକୁନ୍ଦ ଦାୟକ ମୁକ୍ତି ପଥକୁ ଧାଇଁଜାରେ । ୭ । ସାଧୁସଙ୍ଗ କର ନ ଖଳ ରୁ ଅନ । ସହସ୍ରଦଳ କମଳେ ନିରଞ୍ଜନ । କହଇ ଅନ୍ତ୍ୟଜ ଦେଖିବୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ପାଦମନକୁ ବୁଝାରେ । ୮ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ଭୁଲମନ ଭୁଲୁ କାହିଁକି । ମରିଯିବୁ ବୋଲି ଜାଣୁନାହିଁକି । ପିଣ୍ଡ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରାଣ ଛାଡ଼ିଯିବ ସେଦିନଠାରୁ ଲୋକେ ମଡ଼ା କହିବେ ।ପଦ। ମାତୃଗର୍ଭେ ଭୁଦ ଥିଲୁ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟ କରିଥିଲୁ ଯହିଁ ପାଇଁକି । ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁ ଆସି ନରଲୋକେ ମିଶି ସତ ଶାନ୍ତି ଦୟା ପାସୋରିଲୁ କି ।୧। ନାମକୁ ହେଳରୁ କିଚନ୍ତୁ ସଜ ସେ ନାମ ଧାରଣାରେ କହକୁ ଭାଇ । ମିଛ ଏ ସଂସାର ନେବେ ଛାଡ଼ିପାର ତୋ ଗଳାରେ ଦେଇ ଦଉଡ଼ିକି ।୨।

ନାନା ତୀର୍ଥବ୍ରତ କରୁଥାଉ ମନ ସଦାନ ଲୋକଙ୍କର ଦେଖାଦେଖି । ଜଡ଼ ଜଡ଼ା ବିଚ୍ଛ ଥାଳ ମାଳ ସବୁ ଉଦର ଉଦମନ୍ତରେ ଠକା ଠକ । ୩ । ଅନ୍ତ ଏ ଭବରେ ତରସ୍ତ ନାବରେ ବାନ୍ଧିକ ହେଉଛୁ ଭ ଝିଙ୍କା ଝିଙ୍କି । ଛଡ଼ବ ଅଜ୍ଞାନ ବୁଡ଼ିଯିବ ନାବ ଦାସ ବୃନ୍ଦାବନ କହେ ଜରଜ । ୪ ।

ଭାଲ—ଗୋମଣ୍ଟା ।

ସ୍ଥୂଲ ଦେଖିଯିବା ଗୋ ସବୁ ଶୂନ୍ୟ ଦେଖ ଛନ୍ଦ ଯୋଗିଆ । ପଦ । ଦୁଇପାଶେ ଦୁଇ ସମ୍ଭବି ବସନ୍ତ, ମଧ୍ୟେ ବସିଛୁ ଜନାର୍ଦ୍ଦ । ୧ । ଶୂନ୍ୟ ଭର ଉତ୍ପତ୍ତିମନ୍ତୁ ଅଛୁ, ଜାଉ ବରଜାଛ ମେଲେ । ବଜ୍ୟା ମନ ଭାଗି ଭର ଭର ଅଛୁ ବାଟ ବରଗଛ ମୂଳେ । ୨ । ବରରୂପ ଗୋଟି କ ଉପମା ଦେବ ସଂସାର ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁ । ଚଉଷଠୀବନ୍ଧୁ ଦ୍ୱାଦଶ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲୁଚିଅଛି ଧୂଆ-ଧୋଇ । ୩ । ଶୂନ୍ୟରେ ବ୍ରହ୍ମଣ ବସି ବସାଇଲେ ଶୂନ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟ ମିଶାଇ ଶୂନ୍ୟ ନାସ୍ତିମାନେ ବନ୍ଧାପନା କଲେ ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥୂଳସୂକ୍ଷ୍ମ ଦେଇ । ୪ । ବରହିଁ ତଳକ କନ୍ୟାହିଁ ତଳକ ତଇଯିବେ ବରଜାତ । ଗୀତରେ ଜହର ଦ୍ୱାଦଶ ଧାମର ନରକ ମୋକ୍ଷ ମୁକତ । ୫ ।

ଭାଲ—ଝୁଲ୍ଲା ।

ଉତ୍ତୁସିଂହାସନ ମଉକମଣିକ ଜହୁରୁଟିକ କଥାଏ । ମଣିବାଦ୍ୟକୁଲେ କଳ୍ପବଟ ମୂଳେ କରି ଅଛନ୍ତି ବଜଦ୍ଧେ । ପଦ । ସେ ଲୁଦବଦନ ପଙ୍କଜ ଲୋଚନ ଥାଇଁ ଭଗ୍ନା ଏକେ ଭଦ୍ରେ । ଭକ୍ତ ନମିଳଇ ଗୁଣ ନ ମିଳଇ ଲିଙ୍ଗ ବଳା ବଡ଼ ଭଦ୍ରେ । ୧ । ଅଧୂଲି ଉତରେ ଟଙ୍କା ସୁଦ୍ଧ ଅଛି ସଂସାର ଅନ୍ଧାରମଧ୍ୟେ । ମୋହପାଇଁ କଛି ଧନ ମାଗୁଅଛି ନ ଶୁଣ ଦୈବାଧିସ୍ୱେ । କପଟ ଦ୍ରୌପଦୀ ଲଜ୍ଜାକୁ ରଖିଲ ଏବେ କ ପାସୋର ଯାଏ । ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ତୁମ୍ଭ ଭୃତ୍ୟ ସ୍ୱଣ ଅଟଇ ସେବେ ଟ୍ରୈଲୋକ୍ୟ ନାଦେ । ୩ । ଛତିଅଗ୍ରମରେ ଉଦ୍ଧ ସ୍ୱାନ ହ୍ୱାଡ ଜଣାଉଅଛି ପଦ୍ମନାଭ । ମୋହ୍ରୁ କର୍ମକୁ ସେ କହିର ହେଲ କ ନ ଶୁଣ ହେ ଦୟାମୟେ । ୪ ।

ତାଳ—ସଇ ।

ମନ ଭ୍ରମରରେ ଏ ଫୁଲରେ ନାହିଁ ବାସ । ଯାହିଁ ପାଇଁ ଉଡ଼ି ଯାଉ ହୋଇଅଛୁ ତହିଁ ପାଇବୁ କି ଯଶ । ପଦ । ଫୁଟି ମଲ୍ଲୀ ଚମ୍ପା ଚହଟି ଗଲାଣି ବାସି ହୋଇଲାଣି ବାସ । ବାରବାର ଲୋଭେ ମନା କରୁଅଛି ପାଇବୁଟି ଅପଯଶ । ୧ । ପର୍ବତ ଶିଖରେ ପଦ୍ମ ଫୁଟିଅଛି ଉଲଟି ରହିଛି ପୁଷ୍ପ । ସେବେ ତୁ ପାଇବୁ ସେଠାବଳୁ ଯିବୁ ଅଷ୍ଟଗ୍ରେ ହୋଇବୁ ତୋଷ । ୨ । ସେଠାରୁ ତ୍ରିବେଣୀ ବହୁଛି ଉଜାଣି ତହିଁରେ ଖେଳୁଛି ହଂସ । ଅମୁହାଁ ଦେଉଳେ ସନ୍ତ ବାକୁଅଛି ନାହିଁ ରଜନୀ ଦିବସ । ୩ । ଅଣମୁଣ୍ଡ ମାଳା ବାମ କରେ ଧରି ବକୁଅଛନ୍ତି ମହେଶ । ମାଳା ହଜିଗଲେ ହେଲା ଭୁଲ ଯିବ କହଇ ଘୋରେଶ ଦାସ । ୪ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ମନ ହରିଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି କର ଭଜନା । ହରି ଧଇଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ କାମନା । । ପଦ । ଜତୁଘରେ ଅଗ୍ନି ଦେଇ ପଞ୍ଚ କୁମରେ । ଦଣ୍ଡାପେ ଗରଳ ଦେଲେ ଭୀମ ମୁଖରେ । ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ଶତେ ଭ୍ରାତ, କେ ହେଲା ପଞ୍ଚ ସୁତ ଗରଳ କେ ହୋଇଲା, ଭୀମମୁଖରେ ଦେଲା । କେଦେଲା ଜଳା ଗୋଲ ପାଣ୍ଡବେ ଗଲେ ଗଳି, ଯାଇ ଭେଟିଲେ ମନମୋହନା । ୧ । ବଦେହ ସ୍ୱଜନ ଯଜ୍ଞ କରନ୍ତେ ବସି । ଯଜ୍ଞଶାଳେ ଅସି ମିଳିଲେ ସେ ବ୍ରହ୍ମଋଷି । ଦେଖି ହରଷ ଚିତ୍ତ, ଉଠିଲା ନୃପନାଥ । ଅଗ୍ନି ସେ କୁଣ୍ଡେ ଥିଲା, କୁଣ୍ଡୁ ସେ ଉଠିଲା । ବଦେହ କେ ହୋଇଲା, ସାର କାହାକୁ କଲା । ଏକଥା କହ ମନମୋହନା । ୨ । ଉତ୍ତରା ନନ୍ଦନ ପୁଣ ଅନ୍ତଃକାଳରେ । ସାଧୁସଙ୍ଗ କଲା ଯାଇ ଗଙ୍ଗାକୂଳରେ । କେହେଲା ବ୍ୟାସ ସୁତ, ଷଉଲେ ସ୍ୱଜନର । ଶୁକଶାପ କେ ହେଲା । ତକ୍ଷକ ଧଇଲା । ଦାସ କୁବେର ଭଣି, କେ ହେଲା ଇଙ୍ଗାଗ୍ରାଣି । ମୁଖାଗ୍ନି ହେଲ, ଭକ୍ତଜନମନେ ଭଜ ଭଜିଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ କାମନା । ୩ ।

ତାଳ—ଛପକା।

ଆରେ ମନ ମୋର। ମୁଁ ଯେ କହୁଛି ସ୍ୱରୂପ ତୋ ଅନ୍ତର। ଧ୍ରୁ। ଧୂଳ ବୃନ୍ଦାବନ ଚେତାଇ ଦଉ। ଧବଳ ରୂପକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କର। ଯାହିଁ ଅଛି ଶାନ୍ତ ପରମ ସଙ୍ଗରେ ଧ୍ୟାନ କରୁଅଛ ନିରନ୍ତର।୧। ଦେଉଳ ଦୁଆରେ ଦର୍ଶ ଦିଅ। ଦର୍ଶ ପ୍ରକାଶକୁ ଭଜନର। ଦେଉଳେ ପଶିଲେ ଦର୍ଶ ନ ଦେଖିବୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବୁ ନଗ୍ନାକାର।୨। ଝିଲ୍ଲୁ ଝିଙ୍କେଣୀ ଉଦଧାର। ଇନ୍ଦ୍ରିୟା ନର୍ତ୍ତକ ଛନ୍ଦେ କର। ଶଙ୍ଖନାଳ ଗାଣ୍ଠି ଫେଡିଦେଇ ଉଡାଣି, ଉଦ୍‌ଘିତ ତୋର ହୁଂପାଇର।୩। ଯାହିଁ ସ୍ୱରୂପାଦ ଅଛେ କର, ଫିଟିଯିବ ଭବବନ୍ଧ ତୋର। ଭଜ ନ ପାରିଲେ ଶାମର ଅବ୍ୟକ୍ତ, ଭଗାଇ କହୁଛ ନାରଣାର।୪।

ତାଳ—ଯତ୍।

ଏହୁ ମନ ସିନା ଦାଣ୍ଡିଆ ମୂରତି ହେ। ମୂରତିମନ୍ତ। ପଦ। ମନ କହେ ତଲଭନ, ଦେହରେ ଦେଖିବୁ ଭକ୍ତ, ଏ ଭକ୍ତ ଜୀବଦେବଶ ଦଣ୍ଡରେ କାହିଁ ଶମନ, ଯନକାଦ ମୁନ ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି ହେ।୧। ନ ଯୋଗ ଭଜାଭ ଜୂପ, ଦେଉଳ ଟୋଟା ନ ଲୋଡ, ସ୍ଥାପନା ଦର୍ଶ ନ ସ୍ଥାପ, ନଯା ବୃନ୍ଦାବନ ଗୋପ। ନ ଯା ଗୃହ ତ୍ୟାଗ ଯୋମଙ୍କ ହେ।୨। ଏ ଜ୍ଞାନ ଦୁବେ ନ ଧର, ଜପମାଳା ନ କର, ଜଟା କୌପୀନ ନ ଧର, ଭସ୍ମ ଅଙ୍ଗେ ଘଷ ହର। ଭଗବାନଙ୍କ ନାହିଁ ପଦଗତ ହେ।୩। ଅଳ୍ପାକୁ ଅଳ୍ପାରେ ଦେଖ, ଦେଖିଲେ ପାଇବୁ ସୁଖ, ତୋର ଦେହେ ଭକ୍ତ ଦେଖ, ଦେଖୁଅଛ ଭଜନକ, ଭକ୍ତ କହେ ଶାମର ଅବ୍ୟକ୍ତ ହେ।୪।

ତାଳ—ଖେମଟା।

ଫୁଲ ଫୁଟିଛି ଜଗତେ, ଫୁଲର ବାସନା ଏକା ଜାଣନ୍ତି ଭକତେ।ଧ୍ରୁ। ଏକାନ୍ତରେ ଫୁଟେ ଫୁଲ ପଦ୍ମବର୍ଣ୍ଣ ରଙ୍ଗ। ସେ ଫୁଲକୁ ଯେ ଚଢଇ ଅନାମର ଜନ୍ମ।୧। ସେ ଫୁଲର ନାମ ଅଟେ ଅମର ଔଷଧ। ସେ ଫୁଲକୁ ଯେତକ ତତେ ଲଭଇ ସେ ସିଦ୍ଧି।୨। ସେ ଫୁଲ ଫୁଟିଛି ଏକ ବୈକୁଣ୍ଠ

ମଠରେ । ଚଢ଼ିଥିଲ ପରିଶୋଭର ଜନକ ଜଠରେ । ୩ । ଶୂନ୍ୟରେ ଫୁଟିଛି ଫୁଲ ଶୋଭା ସେ ନ ଅଟେ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୌରଭ ଫୁଲ ଆଘ୍ରାଣେ ନ ଯାଏ । ୪ । ସେ ଫୁଲର ଆଦ୍ୟନ୍ତ ନ ଜାଣନ୍ତି କେହି । ରାମଦାସ କହୁଛନ୍ତି ନମ୍ବନ ମୁଦ୍ରିଲ । ୫ ।

ତାଳ—ଯତି ।

ଫନ୍ଦା ଲାଗିଛି ହୋ ହରିନାମ ଜପଉରେ ।

ଜନ୍ମ କଳ୍ପନା କରୁଅଛ କଣା ଧୋଇଦେଲ୍ଲ ନିରନ୍ତରେ । ପଦ । ମୁଣ୍ଡ କଲ ମୁଣ୍ଡା, ଜଟା କଲ ଫାଳ, ଦରବ୍ଧ କଲଲ କେଶ । ଦୁଇବାହୁ ବୁଲ କଲଦ ଯୋଡଲ ଦ୍ଦୁବଲ୍କୁ କାଢିଲ ଘଣ । ୧ । ପାଞ୍ଚ ପଚଶଙ୍କୁ ନେଇ ସଙ୍ଗ କରି ମୁଁ କରିଥିଲ ଫନ୍ଦା ଗଣ୍ଡେ । ତ୍ରିବେଣୀ ନଦୀରୁ ପାଣି ବୁହାଇଲି ବୋଲି ଭଲ ସୁଜଦାଣ୍ଡେ । ୨ । ପାଞ୍ଚମନ ଭକ୍ତି ଧ୍ୟାନ ଭୁଷ କର୍ମ ଚର୍ମକୁ କଲ ମୁଁ ହର । ନବଦ୍ୱାରେ ନବ ଯନ୍ତ୍ର ପଡ଼ିଲ୍ଲ କେବେ ନ ରହିଲ୍ଲ ନୀର । ୩ । ପଚଶ ମୂଲ୍ୟ ଧାନକାଛିବଲେ ହସିଲ ଅଇଲେ ମୂଳ । ତ୍ରିବେଣୀ ନଦୀ ସେ ଭର୍ତ୍ତି ସେ ବଢ଼ିଲ୍ଲ ଗାଇଲ୍ଲ ବେନକୂଳ । ୪ । ସେତେବେଳେ ଶେଷ ଯୋଗର ହୋଇଲ୍ଲ ଚୈତନ୍ୟ ଯଗୁଆ ଥିଲ୍ଲ । କହେ ପଶୁ ରାମ ବୁଦ୍ଧିଅମୁଣ୍ଡା ଭା ବହନ ବୁଡ଼ାଇ ଦେଲ୍ଲ । ୫ ।

ତାଳ---ଯତି ।

ଲାଗିଛି ଲୀଳା ଶୂନ୍ୟ ମନ୍ଦିରେ । ସଙ୍ଗୀତ ଅଙ୍ଗୀତ ଗୀତ ଅନ୍ତରେ । ପଦ । ଚାର ବେଦବାଦ ବିଭବ କବାଟ ସିବାଲୁ ସଙ୍କଟ ସୂତ ଉନ୍ତରେ । ଅଷ୍ଟକଣା ଭେଦ ବ୍ରହ୍ମମଠ ଗାଦ ହସ୍ତଦ ସ୍ୱାମୀଦ ଷଡ଼ ଅଷ୍ଟରେ । କଟପୂଟରେ, ବନା ଯନ୍ତ୍ରରେ, ଶଣା ବାଜୁଅଛି ଗୋଲୋକ ପୁରେ । ୧ । ବଙ୍କନାଳ ଥାଣି ଇଳଦି ଉଜାଣି ବହୁଛି ତ୍ରିବେଣୀ ଭାଗ୍ୟମଧ୍ୟରେ । ସତ୍ତ୍ୱ ରଜ ତମ ଘର ମଠ ଧାମ ଲାଗିଛି ଭଜନ ଯାଜପୁରରେ । ଦୁର୍ଗା ଛାମୁରେ, ଭର ଦୃଷ୍ଟ୍ୟରେ, ସାଷ ଜନ୍ତୁଅଛି ବନା ବନ୍ଧନେ । ବନା ବନ୍ଧେ ଜଳ ଲହରୀ ପ୍ରବଳ ଫୁଟିଛି କମଳ ବନା ବୃକ୍ଷରେ । ଅଣାକାର ଲୁଚି କଳଣା ନ ଯାଇ ଷଡ଼ମୁଖୀ ଭାଷ

କରେ ଭଙ୍ଗ ରେ । ଶୋଭ ଚରଣେ ତା ଶୀର୍ଣ୍ଣରେ, ବାଘାମ୍ବର ତା ଅଙ୍ଗମାନ୍ଧୁ କରେ । ୩ । ବାରମ୍ବାର କର୍ଣ୍ଣ କମଳରେ ପଶି ଶବନ ଉନ୍ମଥ ଧନ ନେଖାଉରେ । ଗଙ୍ଗାଧର କହୁ ଅଭ୍ୟାସ ଅଟଇ ଷଡ଼ନଳୁହେବ ପଞ-ତାଙ୍ଗରେ । କର ଯୋଡରେ ଶୋଭ ଅକ୍ଷରେ, ମାଳା ଗଜୁଆଛୁ ଭଳା ମୁଣ୍ଡରେ । ୪ ।

ତାଳ---ଅଡ଼ଖେମଟା ।

ଅଣାକାର ଗାଇବୁ କେତେ । ଅଣସାଧନାକୁ ଭବନେ ରହି । ଘନ । ଛଳନ୍ତେପା ଯାନ୍ତ୍ରେ କବାଟ ଭଜନାକୁ କତ୍ର ଖଙ୍କି । ଅମନ ସର ଧ୍ରୁମନ ଦ୍ୱାର । ତେଲ ସୁହିଁଦେଲେ ତେଲନା ସହି । ୧ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଗର୍ଲେଣୀ ଥାଇ । ଗାଉ ହୋଇଯିବ ଏ ଭାଇ । ଭଗିଛ ଅହୁ ଚକ୍ରି ଛୁଡ଼ଇ । ଓଁକାର ଚକର ଅକ୍ଷର ବାଧ ।୨। ଭଙ୍ଗ ଲୁବେ ତାଣ୍ଡବ ନାଇ । ସ୍ୱପ୍ନେ ସ୍ୱଲେ ସେ ଧ୍ୟାନ କେତେ । ଷୋଳ ଲୁଭକୁ ପୂଜା ତାହାଙ୍କୁ । ଯୋଗମାୟା କର ଉଦ୍ଧାର ମଠ ।୩। ଛାଡ଼ଦଅ ଭବ ଭୟଇ । ଘୋଲଦଅ ନେଷ କବାଟ କହେ ଭକତ ହେଲ କୃତାର୍ଥ ଯାଥିଙ୍କ ଚରଣେ ଟହଲ ରହି । ୪ ।

ତାଳ---ଅଡ଼ଖେମଟା ।

ରାମ ନାମ କହ ଯାଇଲେ, ମନୁଷ୍ୟ । ହରି ନାମ ଭଜ ସର୍ବକ୍ଷୀର ହେଉ ଠେଙ୍ଗା ଧଇ ଯୋଇ ରେ ।ଘକା କୃଷ୍ଣ ନାମ ଯହିଁ ଅନୁଅଭ୍ର ଭ ଚଇଅଛା ହାଣ୍ଡି କର । ଚଉଷ ପ୍ରକୃତି ଅଗ୍ନି ଜାଳି ଦେଇ ଅନଳରେ ସେଟେଇର । ୧ । ଶତ୍ରୁସଙ୍ଗକୁ ଉନନାମ ହୋଇଲ ଉନନାମ ଉଡ଼ଷର । ଲଅରେ ଉଭଷ ମିଶାଇଣ ଯୋଷ, ଶୋଭ ବେନସବ କର ।୨। ଶିଶୁ ବେଦପରେ ଉହୁସିଂହାସନ ବ୍ୟରବେଦ ବ୍ୟରଦ୍ୱାର । ଶୋଭ ନାମ ଭଜୁ ପଞ୍ଜା ଧଉରନ୍ତ ମଧ୍ୟେ ବଜେ ଜଗୁଜାର ।୩। ଅଜ ମାଣ ଯାକୁ ଭୋଳେ ଧଉରନ୍ତ ଧବା ସୁଖ ଉଜ କାର ! ଭକାଣ୍ଡର ମନ ହୋଇଲେ ପ୍ରସନ୍ନ କର୍ଣ୍ଣନ ଅଳସ ଦୂର । ୪ ।

ରାଗ---ଅତ୍ରଭେମଣ୍ଠା ।

ଅହେ ହରି ଶ୍ରୀମଦ୍‌ଭାଗ୍ୟ, ଶରଣ ପୋଷର କୋଇଲେ ଅନାଥ ।ପଦ।
ଦଳୁ ଦଳୁ ଦୁଃଖ ହେଲି ଅନ୍ତରେକ ବହୁତ ଭଜନ କଲେଣି ଯାଉ ।
ଅନ୍ନ ଜଳ ଥିଲେ ଭୋଜନ ନ ମିଳେ ଜାନୁବନା ପଡ଼ କରୁଛି ପାଇଁ ।୧।
ଅପର ନଥାଇ କ୍ଷୁଧା କରୁଛି ଚେଲ ବନା ଭଲ ଧରଷି ଥାଉ । ଯେଉଁ
ଲୋକ ଅନ୍ନ ଗର୍ଭକୁ ଷେପିଲେ ସନ୍ଧ୍ୟାକାଳେ ସନ୍ଧ୍ୟା ନ ଲୁଭେ ଅଣ୍ଡ ।୨।
ଯେତେ ଯେତେ କଥା କହିଲି ବୀବସ୍ଥା ଅନ୍ତ ଜାଣିବାକୁ କେଉଁଛି ଅନ୍ତ
ଦେଖୁ ଦେଖୁ ହୁଇ କର ଏତେ ସବୁ, ସାଧୁସଙ୍ଗରେ ଗାତ ମିଳାଉ ।୩।
ରଞ୍ଜଅ ଗ୍ରାମରେ ପଡ଼ ରହିଅଛି ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନରେ ଥାଉ ନ ଥାଉ । ଗ୍ରାମର
ବାଲୁଅ କ୍ଷିପିଯାଉଅଛି ଯାଅନ୍ତୁ ବନା କେ କୂଳେ ଲଗାଉ ।୪।

ରାଗ---ଅଠତାଳ ସତ୍ୟ ।

ମାନ ଉଚ୍ଚାରଣ କରହେ ଭାରଣ, ଶରଣ ମୁଁ ରମ୍ଭ ପାଦତଳେ ।ପଦ।
ଅନାଥର ନାଥ ନୀଳଗିରି ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ନାମ ନୀଳାଚଳେ । ମଂଦାଦଶ
ଜଳେ ଜଳଚର ମୂଳେ ବଂଶୀ କରଛ ବଳ ଦେଇଲେ ।୧। ଲକ୍ଷ
ଯୋଜନରେ ବାର୍ଦ୍ଧି ଭାବଲ୍ଲ ଗା ଭାବ ଶୁଣିଲି ପଖାଗଲେ । ମାରକଣ୍ଡ
ରଷି ଯାଉଥିଲେ କ୍ଷିତି ଉଦ୍ଧରି ଆଇଲି ବାହୁବଳେ ।୨। ହସ୍ତିନାକୁ ଗଲ
ଦାସୀ ବନାଶିଲ ବଳ ଯେ ବାନ୍ଧିଲ ସିନ୍ଧୁକଳେ । ଲଙ୍କାରେ ରାବଣ ବଧିଲ
ଆପଣ ଜନକନନ୍ଦିନୀ ସୀତାଇଲେ ।୩। ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଲେ ହସ୍ତିନାକୁ
ଗଲ ହେଜନ ଭଲ ବଦୁର ଘରେ । କୁରୁସଭା ତଳେ ପାଞ୍ଚାଳୀ ଶତ୍ରୁଙ୍କି
କୋଟିବସ୍ତ୍ର ଦେଇ ଅବହେଳେ ।୪। ବନଯୋଡ଼ ଭାଲେ ଘୋର ବାବାନଳୁ
ଉଦ୍ଧର ରଖିଲି ବ୍ରଜବାଳେ । ଦସେ ଉପଇନ୍ଦ୍ର କଦଳୀ ତଳୁ ଶରଣ ମୁଁ
ରମ୍ଭ ପାଦତଳେ ।୫।

ରାଗ---ଭୂବା ।

ଜୟ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ହେ ଯଦୁନନ୍ଦନ । ଭୂଜବାଳୀ ଦୁର୍ବସୁ-ଦଳନ ।
।ପଦ। ଭକ୍ତ ଦେଖିଲେ କହିଲ, ଭକ୍ତବତ୍ସଳ ଭକ୍ତପାଳକ, ଯେ ଶୋକ ପାଉଛ

ଭଜାଦୁଭଜନ । ୧ । ସେ ସେଇଁ ଅଳକାପନ୍ତ, ଦେଖିଲୁ ରସିକ ମନ; ମୁନି-
ଜନମାନ ମନ ମୋହନ । ୨ । ଭଲ ଭଲ ଢଙ୍କା ଅଛି, କଦମ୍ବର ଗୁଳ
ଦେଖି, ତହିଁରେ ରହିଲୁ ଲାଗି ମୋ ମନ । ୩ । ସେ ସେଇଁ ରଙ୍ଗାଅଧର
ସୁର ରହିଛୁ ମଧୁର, ନାସେ ଗଜମୋତି ଅଛି ଶୋଭନ । ୪ । କଟିତଟେ
ପୀତବସ୍ତ୍ର, ଉଢ଼ିଅଛି ଭନୁକମ୍ପା, ସେ ଶୋଭା ବର୍ଣ୍ଣିବ କେଉଁ ଜନ । ୫ ।
ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଚରଣେ, ଚକ୍ରରତ୍ନ ଅନୁସରଣେ, ଦାନକୃଷ୍ଣ ଦାସଙ୍କରେ ଭଣାଣ । ୬

ଭାଳ---ଯତି ।

ଜାଗି ହୋ ଜହ୍ନ ପଶମ ପକ୍ଷି । କେଉଁ କମଳରେ ଭ୍ରମର ବନ୍ଧି ।
ପଦ । କାଳନ୍ଦିହ୍ରଦରେ ପାଳୁଅଛ କସା । ସେଠାରେ ସିଂହଲୁ ସିଦ୍ଧହୁ
ଶଧା । ୧ । ବୃନ୍ଦା ମଣ୍ଡକର ଲାଗିଛୁ ସୁଖ । କମଳେ ଫୁଟିଛୁ ସେ
କୋକନଦ । ୨ । କେଉଁଳ ରହିଲୁ କେଉଁଳ ଗୁଣେ । ଶଙ୍କର ରହିଲୁ
ଦ୍ଵଣ୍ଟୁର ମୁଣ୍ଡେ । ୩ । ଭୂମଂ ମଣ୍ଡପରେ କାଳୁଛୁ ସଣା । କେଉଁଠାରେ
ଅଛ ଗୋପୀଙ୍କ ଶ୍ରୀ । ୪ । ଜହ୍ନ ଲୋକେଙ୍କ ଶୁଣ ରେ ଦାଉ । ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ
ସେବା କଲେ ଭା ପାଇ । ୫ ।

ଭାଳ---ଯତି ।

କର ମନ ସାଧୁସଙ୍ଗ ସଙ୍ଗ ପାଇଟି ରହିବରେ । ପଦ ।

ପାପମନ କର ମେଳ, ପାଞ୍ଚ-ପାଞ୍ଚଜ୍ଞିନ ଚକ୍ଷୁଦ୍ୱାର, ସେତେବେଳେ
ସିଦ୍ଧ ପଦ୍ମଜ ଭଲ, ରୂ କ ଛଳ ଛଳିବୁ ରେ । ୧ । ଲୋଭ ମୋହ ମାୟା
କାମେ ଲମ୍ପଟ, ଏ ଦ୍ଵାରଦ୍ଵାରେ ବସେ ଦ୍ଵାରପାଟ, ଦ୍ଵାଟ ଛଳରେ ନମାଇ
ଦେଇ, ରୂ ଅବଶ୍ୟ ମରିବୁରେ । ୨ । ଉଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଲଗାଅ ଧ୍ୟାନ, ଉରରେ
ଦେଖିବୁ ମନ ପବନ, ପବନ ସଙ୍ଗରେ କର ଗମନ, ରୂ ତେଜରେ
ମିଶିବୁ ରେ । ୩ । ଲୋକନାଥ ସେ ଅଟଇ ଦାଉ, ଝର ଦେବକ ହୃଦ
ରହ ଜାଗ, ସ୍ଵରୁ ସେତେ ପଦ୍ମାବଳୁ ଧାଇଁ, ରୂ ଅବଶ୍ୟ ମରିବୁ ରେ । ୪ ।

ରାଗ—ଶୁଭ ଶ୍ରେମଃ ।

ତାରମନ ଅଇନା ବନ । ଅଇନା ବନରେ ଅମିଶା ମିଶିବ ଅମାବସ୍ୟର ମାତ୍ର ହେବ ତୋ ଧନ । ପଦ । ଅମାବସ୍ୟା ରାତିରେ ଷୋଳକଳା ଚନ୍ଦ୍ର ସବଦା ରାତିରେ ଉଦ ଦର୍ଶନ । ଅହର୍ନିଶି ସର୍ବ ପ୍ରକାଶ ରହିଛ ସାଥ ହେଲେ ଅଣନ୍ତୁଷ ପବନ । ୧ । ଜର୍ମ୍ମର ଜିବରେ ହଂସ ଚର୍ହିଛି ଅଗାଧ ଜଳେ ହରଣୀ ଅସନ । ଏବ ହୁଅ ସେବ ଖେଳୁଛି ହରଣୀ ଚାଷ ଅଣି ଚାକୁ ଦଂବ ଶ୍ଲେକନ୍ନ । ୨ । ଜଣବବ ସରେ ନାମ ସଙ୍କାର୍ତ୍ତନ ଏବବରେ ନାହିଁ ହର ଉଚ୍ଚନ । ଝୁରମେଘେ ମିଳ ବୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି ମରୁଭୂରେ ବୃଷ୍ଟି ହେଲ ବହୁନ । ୩ । ଶୂନ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟରେ ହେଉଳ ହୋଇଛି ଦେଉଳ ଗୋଟିକ ଅପେ ନର୍ମାଣ । ଭଲ ସେ ବନ୍ଧାଣି ଗଢ଼ି ଅଛି ପୁଣି ଅମୁହା ଦେଉଳେ ଦଶ ଦର୍ଶନ । ୪ । ନର୍ବନର ସଇ ବହୁ ନେଲେ ବ୍ରେଇ ବ୍ରେଇ ବର୍ଷି ଚାଣ୍ଡେ କରେ ସ୍ନେବନ । ଧସ୍ତହେଲେ ବ୍ରେଇ ହୁଅନ୍ତା ଅମର କହୁଇ ଅବୁଂଭ ମୁକ୍ତ ଅଜ୍ଞାନ । ୫ ।

ରାଗ—ଛପକା ।

ଅହେ କାରିକର । ମିଛ ପଣ୍ଡସ୍ତକୁ ଭୋଲୁଅଛୁ ମୋର । ପଦ । ନଲିକ୍ଷ ପକ୍ଷରେ ସେହେଲ୍ଲ ଗାର । ପବନ ବହୁଲେ ଭଲ ଭଲ । କାହ୍ନରେ ମାଛକୁ କହିଁ ନ ବୁଝୁକୁ ଜଳବମ୍ଭ ପ୍ରାସ୍ତୁ ଗାବ ତୋର । ୧ । ଜନସ ଜଠରେ ଥିଲୁ ଉହ । ଜ ଜ ଅର୍ଣ୍ଣିଥିଲୁ ସଙ୍ଗେ ବହୁ । ଯିବାକୁବେଳେ ତୋର ସଙ୍ଗେ କେ ନ ଯିବେ ଯିବୁ ଜାହା ସଙ୍ଗେ ଏକା ହୋଇ । ୨ । ଏଗାର ଧନକୁ ଭଣ୍ଡାର । ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବାଦ ହେବେ ମେଳ । ତୋର ଲାଗି ମେଳା ମହୋକ୍ଷବ ଦିଅ କାଳବନେ ଯିବେ ସେହା ଘର । ୩ । ପିତା ଜାନୁଥିବେ ଜଣି ଘରେ । ପୋଷଣାହା ମୋ ଘଲ୍ଲ ଦୂରେ । ସର୍ବଥାରୀ ତୋର ଜଣି ଜାଣୁଥିବ । କ୍ଷୀର ଦେଉଥିଲ ତୋ ଝୁଣ୍ଡରେ । ୪ । କାଳବନ୍ଧଠାରେ ଜଳୁ ସର । ମାଉକ ଲହୁସ୍ଥ ହେବ ଜନ୍ମ । ନଗର ଚାଉଅ ଜଳରେ ବସୁଛି ଯାଧୁଜନମାନେ ପ୍ରାଚେର । ୪ ।

ତାଳ—ମଧ୍ୟ ।

ପାଣ ପଢଣ ଗୋ ଶୁଣିଲେ ହୋଇବୁ ପାର । ଜନମ ଉତରେ ଆଉ ପଡ଼ବଛ କାଯୁଣି କାଟ କଢ଼ାଇ । ପଦ । ମାତା ପିତା ବୁଢ଼େ ଜନମ ନୋହୁଣୁ ପୁଁଅ କାଣ୍ଡରେ ଗେଲଇ । ଆଉ ନ ପଣୁ ଯୋଗାଳ ଦୁହୁଁ ଛ ଲହୁଣୀ ହାଟେ ଭକଇ । ୧ । ନଉକା ଉତରେ ଦରିଆ ଲଙ୍ଘ ଏକଥା କେଭିଛ କାହିଁ । କୁଷର ଉତରେ ମୁଭ ପ୍ରପଡ଼ଛ କାନ୍ଦେ କାହୁଷି ଜେଲଇ । ୨ । କାଳସର୍ପକୁ ସେ ମନ୍ତ୍ର ଜ ଗିଲୁଛ ଏ କଥା କେଭିଛ କାହିଁ । କେତ୍ରଣୁର ଗଉକନ୍ତୁଙ୍କ ଶୀରଭ ଭଣେ ଅବସର ନାହିଁ । ଯେଉଣ୍ଡ ମନ୍ତ୍ର ସେ ... ନୋହିଲ୍ ଏକଥା କେଭିଛ କାହିଁ । ଜହ୍ନ ଗୋରେଜ ପଦଗୁରୁ ଅର୍ଥେ ପଡ଼ିଲେ ଗୋଚର ନୋହି । ୪ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ସାନଭଲ୍ ଦୂରଭ୍ୟାଉ । ଦୁଃଖ ନ ସଲ୍ ମୋହଉ । ହେଲଭ ଜନ୍ମ ର ତଲ୍ ଗାଳାଡଲେ ଧରେ କଉ । ପଦ । ଲଭେ ଯୋଜନରେ ଭଳ, ଭାଳଲ ହେ ଦେବସ୍ୱଜ, ତା ଭାକଜ ଗରୁଡ଼ ଜ ଶୁଣିଛ ଶ୍ରବଣ ଜେଉ । ୧ । କୁ ଭୂଷଣ ପଲ୍ଲଭଲେ, ଦ୍ରୌପଦୀ ଅରଣ୍ୟ କାଳେ, ହୋଇବଟ ଦେଲ ହେଲେ ଲଜ୍ଜାରୁ କଉଳ ପାଉ । ୨ । କଳବନ୍ତ ହଲ୍‌ଦୋଲ, ଦେଲେ ମୁ ଅଶ୍ରୁ କଲ; ଦେଖୁ ଦେଖୁ ବୁଝିଲେ ତେ ଏଥୁଁ କଉଳ ପାଉ । ୩ । ଉଛ ଜା ନ ଭୁଞ୍ଜ ମୋତେ, ଶରଣ ତୋ ପାଦପଦ୍ମେ, କହେ ବନମାଳୀ ଶୀଘ୍ରେ ଉଦ୍ଧରିଛ ଥାଜ କଉ । ୪ ।

ତାଳ—ଖେମଟା ।

ଭଜରେ ମନ ରାମନାମ ଏକ ଅକ୍ଷର । ଅକ୍ଷର ତରେ ଲୁଟି ପିତ ଲୁଭର ଭୋଉ । ପଦ । ଅଭଳ କୂଭଳ ତଲାଭଳ ଭଳ ମହାତଳ ରସା- ତଳ, ତହିଁରୁ ପାହାର କାଳ ତୁଳାଇ ନ ଲୁଭ ଭଭର । ୧ । ଅଷ୍ଟରେ ପଦ୍ମଭ ପଣ୍ଡିତେ ଠଣା, ଲୁଉ ସରକାର ହୋଇବେ ହୁଣା, ଉତ୍କଳାସ୍ୱକ ଶାଉ ଲୁଭକ କେଭି ଅଲାଉବେ ଏ ଭଜ ଲେଖକ ଅର୍ପିଲେ ଜଣଉ । ୨ ।

ଜଳ ଅନ୍ତରରେ ଭଜନ ସତ, ଅଠର କଳାରେ ପଢ଼ିବ ଭକ୍ତ, ନୟନ ଭାସୁଅ ଲୁହ ଧାରୁଣ, ସୁଖ ଲୁଟିଥିବ ସେ ହିଙ୍ଗୋ ହିଙ୍ଗି, ସମସ୍ତେ ହୋଇବେ ବାସ୍ତି ଉଣାସିଅ ଶୁଆର ପିଅର ଶୁଗାଳୁଣ ବେବେ ହିରେଣୀ ଧାର । ୩ । ଜଳ ଶୁଖିଲେ ମରେ ମୀନ, ବକ ଉଡ଼ସିବ ଶୂନ୍ୟ ଭୁବନ, ହଂସ ଉଡ଼ି-ସିବ ହଂସୁଲି ଛାଡ଼ିବ, ପୁଣି ଲିଭାସ ୨ସ ପଡ଼ ଭାଙ୍ଗିବ, ଜଦୁନ୍ଦ ଅନ୍ତ୍ୟର ନେଗାଳ ଗ୍ରାମରେ ଭେଟ ନାମ ଅଶେଷ ଜର । ୪ ।

ଭାଳ — ସର ।

ଜାହିଁ ଭଜନ ଭକ୍ତ ମନ ସ୍ମରଣ ହୁଇଛି । ନାହିଁ ଜ ମନରେ ଚୋର ହେତୁ ଯେଉଁ ସରଭ । ପଦ । ବଲ ଜସ୍ୱସ ପାଇଲ, ଜହ୍ନୁ ଜହ୍ନୁ ବନ ଭଲ । ମରଣ ଜଳ ହେଲା ଜରଲୁ ଜ ବୁଝିବ । ୧ । ଦୟାଳକୁ ପ୍ରିୟ ଜର, ନଷ୍ଟଳକୁ ଧ୍ୟାନେ ଧର । ପଦଗୁରୁ ସେବା କର ଲଭିବୁ ସଦଗତି । ୨ ମାୟାରେ ହେଲି ଅଜ୍ଞାନ । ନ ଜଲୁ ଗୁରୁ ବଚନ । ନୋହିଲା ଚୋର ଚେତନ । ଜଳଜାଳ ସ୍ପନ୍ଦ । ୩ । ଘଡ଼ି ରୁ ସକଳ ଆଶା । ଜର ଯୋବନେ ଭରସା ଷଣ୍ଡ ରୁ କର୍ମ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କଲେ ଦୃଢ ଭକ୍ତି ଜ । ୪ । ଜହ୍ନର ଜକ୍ଷ୍ମିନନ୍ଦ । ମଙ୍ଗଳେ ହୋଇ ଆନନ୍ଦ । ହରି ଚରଣାରବିନ୍ଦେ, ଜଳାଅ ସୁମତି । ୫ ।

ମଧ୍ୟମାନ — ଭଜନସ୍ୱର ।

ମୂଢ଼ ମନ ବୁଡ଼େ ଯିବ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ହ୍ରଦରେ ।
ନିତ୍ୟ ଯେ ଅଜଥ୍ୟ ରୂପ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଧ୍ୟା କରେ । ପଦ ।

ସରଳ ସ୍ୱରୂପ ରୂପ ଭକ୍ତବାଞ୍ଛା ପ୍ରେମରୂପ । ନ ଲଭଇ ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ଯିନ ଜୋଟି ଯୁଗରେ । ୧ । ସ୍ୱଧା କୃଷ୍ଣ ସୀତା ରାମ, ସ୍ୱରୂପ ରୂପ ପ୍ରମାଣ । ମାୟା ଦିନା ପ୍ରେମରୂପ ସଦାନନ୍ଦ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦରେ । ୨ । ଆନନ୍ଦେ ଆନନ୍ଦେ ଭୂମି ଗାଉ ସଦାନ୍ଦ ରଜନୀ । ସେବକ ସାଧକ ଲଭେ ନିତ୍ୟ ସତ୍ୟ ସୁଧାରେ । ୩ । ହରି ଲୀଳା ବୁଦେ ଗୁଣି ତୀର୍ଥ ହଂସା ଭୁଜେ ଜ୍ଞାନୀ । ସୁଧା ଶାନ୍ତ ଅଶ୍ରୁ ଲଭେ ଦୁଃଖିତ୍ୱର ଅନ୍ତରେ । ୪ । ସକଳ କପଟ ଶୂନ୍ୟ ବିବେକ ଅରୂପେ ଜ୍ଞାନ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ହୋଇବେ ସ୍ୱରୂ ସର୍ବ ଦୁଃଖ ଯିବରେ । ୫ ।

ରାଗ---ଚେମଣ୍ଟା ।

ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଶୂନ୍ୟେ ଶବଦ, ଅନୁମାନ ତତ୍ତ୍ୱେ ଭେଦ । ଅକଳଣ ଭାସ୍ୱ-ଧର୍ମ ନାମ ମହିମା ଅଗାଧ । ଅବ୍ୟ । ଜନ୍ମ ନାହିଁ ଯାର ଧର୍ମ ଦେଖାଉ ଭୁଲା ଭର୍ମଧର୍ମ । ବ୍ରହ୍ମା ବିଷ୍ଣୁ ଶିବ ଭ୍ରମ ଏମନ୍ତ ଯେ ଯେଉଁ ଗାଦ । ୧ । ମେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଅନନ୍ତ, କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ଜଗନ୍ନାଥ । ସ୍ୱରୂପେ ଅବତରେ ହୋଇ ନ ପାରିଲେ ସିଦ୍ଧ । ଭଜ ସନ୍ତୁ ଶାନ୍ୟମାଧବ. ହ୍ରୀଂ ଶ୍ରୀଂ କ୍ଲୀଂ ବୁଦ୍ଧ । ଧର ଅକାଶରେ ଭୂମି ଲୋଡ଼ି ନ ପାଇଲେ ସ୍ଥାନ । ୩ । ପୃଥ୍ୱୀ [illegible] ଭାଇ, ଦେଖାଇ ଭେଦ ଖେଳା ବନ୍ଧ । ଚନ୍ଦ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦେ ହୋଇ ନ ପାଇଲେ ଅନ୍ତ ଆଦ୍ୟ । ୪ । ଛପନ କୋଟି ଯେ ଜୀବ, ଜିଇ ନପାରିଲେ ଠାବ । ମୁନି ଋଷିଗଣରେ ଭକ୍ତି ମନରେ ହେଲେ ପ୍ରବୋଧ ।୫। ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ରହ୍ମ ଯେହୁ, ରୂପ ରେଖାରେ ନାହିଁ, ଭଦ୍ରେ ଭୀମ ଅରକ୍ଷିତ ଅନାମେ ଉହଲା ଭେଦ । ୬ ।

ରାଗ---ଅଭ୍ରଭୈରବୀ ।

. କାଳନ୍ଦି ହ୍ରଦେ କମଳ ଫୁଟିଛି, ଝିଲ୍ଲିନାଳେ ନିରଞ୍ଜନ ଯେଉଛି, ଗୋଲାହାଟ, ଯେ ଗଗନ ଶିଖରେ, ସହସ୍ର ପୁରୁଷ ବସେ ସେଠାରେ ହୋ ଭାଇମନ । ଉଦେ ଅସ୍ତ ଦୁଇ ଚନ୍ଦ୍ର । ଲୀଳାନ୍ତ୍ରୀ ବହ୍ନ୍ରୀ ଯୋଗକ୍ରା ବଦନ୍ତୀ ଏକସରେ ଲୀନାଲୀନ । ୧ । ଛଡ଼ି ପଡ଼ୁଛନ୍ତି ଛପନେ ଉଗ । ଜୀବ ପରମ ଏକାସରେ ଦେଖ । ସ୍ୱରସ୍ୱର ଛନ୍ଦସ୍ୱର ବନ୍ଧୁଛି । ନାଭ ଘଟାଇ ତସ୍ୱିଲ ରହିଛି । ଭାଇମନ । ଟେକ ରୁ ଭାବା ଉଭାଣି । ଠୁଲ ଶୂନ୍ୟକୁ ଅଭ ଯାଇ ହେଉଛି ସ୍ୱରୂପେ ହେଲେ ଜାଣି । ୨ । ଷ୍ଟଣ୍ଟର ଫୁଟିଛି ଭାଲ୍ଲୁ ଦୁଆରେ । ଭେଇ ପବନ ମାରୁଛି ନାସାରେ । ଅନାହତକୁ ଶବଦ ଶୁଭୁଛି । ଶିଶୁସ୍ୱ ଶିଶୁସ୍ୱାଁ ଭାସ କରୁଛି । ଭାଇମନ । ଥିଲୁ ଜଲ ସାଧମନ । ଦେଉଳ ଦୁଆରେ ଦେବତା ରହିଛି ପାରିଲେ କର ଦର୍ଶନ ।୩ ଧ୍ୟାନକୁ ନେଇ ନାସାରେ ରଖିବୁ । ନିରାକାର ନିରଞ୍ଜନ ଦେଖିବୁ । ଷଳଭ ନ ପାଡ଼ି ରହିବୁ ଯେବେ । ଶୂନ୍ୟାବନେ ନିତ୍ୟ ଦେଖିବୁ ତେବେ । ଭାଇମନ । ଭଟପୁଟେ ବସେ ହୁଇ । ଭକ୍ତ ହୃଦକୁ ଅନୁସର ଅଛନ୍ତି ସଙ୍ଗେ

ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ ।୩। ମୁକୁନ୍ଦ ମାଧବ ମଧୁସୂଦନ । ଜୀବ ପରମ ବୋଲେ ଭଗବାନ । ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ଶୂନ୍ୟକୁ ଆଣି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମିଶାଇ ମାରୁଛି ଫେଣି । ନାରାୟଣ । ବଙ୍କନାଳେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ । ଶୂନ୍ୟ ପୁରୁଷ ସେ ଶୂନ୍ୟରେ ରହିଛି ଜପୁଅଛି ପରମାର୍ଥ ।୫। ଓକାର ମକାର ଅକାର ଜନ । ଓଁକାର ଉପରେ କେବଳ ଧ୍ୟାନ । ହରି ଅଠର ବ୍ରହ୍ମାଦି ଲଭି । କୃଷ୍ଣ ଶ୍ରୀରଙ୍ଗ ଶମ୍ଭୁ ଅଜସ୍ର । ହେ ନାରାୟଣ । କ୍ଷମାକର ମୋର ଦୋଷ । ଶମେ ଅଧମ ଦାସ କହଇ, ପାଦ ପଦ୍ମରେ ଆଶ ।୬।

ରାଗ—ଦକ୍ଷିଣୀ ।

ସ୍ୱଧେ ବ୍ରଜମନ, ଜପି ଜାଗିଲେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ବଚନ । ପଦ ।

କେଉଁଲ ଭକ୍ତରେ ଦର୍ଶନ ଦର୍ଶ ମୁକୁନ୍ଦାଙ୍କୁ ଭଗବାନ । ଦେଖିଲେ ସଣି ଭୁ ଦାସଙ୍କୁ ଦେଖିବୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବୁ ନିରାକାର ।୧। ଧ୍ୟାନର ଆଗରେ ଧନାସର, ଧବଳ ଚକ୍ରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କର । ଧାଇଁଅଛି ଜୀବ ପରମ ସଙ୍ଗରେ ଧାସ କରିଅଛି ନରନ୍ଦ ।୨। ତ୍ରିବେଣୀ ବହୁଛି ଜଳଧାର । ବ୍ରହ୍ମା ନଗର ଲକ୍ଷ୍ୟ କର । ବଙ୍କନାଳ ପାଣି ଉଠାଇ ବହିଲେ ଉଦ୍ଭାସିବ ତୋର ହଂସାସନ ।୩। ଚଞ୍ଚଳ ଚକ୍ରକୁ ସ୍ଥିର କର । ଦୃଢଙ୍କର ଭଜ ଚକ୍ରଧର । ଭଜ ନ ପାରିଲେ ପାମର ଦ୍ୱାରକା ଭଜର ବଲେଙ୍କି ଜାରଗାର ।୪।

ରାଗ—ଅଭୁଶେମଣା ।

ସେଇଁଦିନ ସରଶୋଭା ଅସି ସବୁ ଶୋଭିବ । ପ୍ରାଣକୃଷ୍ଣ ଛାଡ଼ିଣ ଯିବ । ପଦ । ପ୍ରଥମରେ ଗୁଚ୍ଛିବ ଦାନ୍ତ । ଦାନ୍ତ ସଙ୍ଗେ ମିଳିବ ପିତ୍ତ । କେବଳ ସନ୍ଧି ଗାତ । ଯୁଆର ଉଠିବ, ଲଷ୍ଟି ମାରିବ, ଉର୍ଦ୍ଧ ଅନ୍ତେ ଅଣକୃଷ୍ଣ ବହିବ ।୧। ସୁତ ବନ୍ଧୁ ଏ ଗୃହ ସ୍ତ୍ରୀ । ଭର୍ତ୍ସନା କରନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଏ ସକଳ ମାୟା । ଏ ସକଳ ଦ୍ରବ୍ୟ, ହରି ନାମ ଭଜ, ନୋହିଲେ ଏ ତନୁ ବଫଳ ଯିବ ।୨। ପାପ ପୁଣ୍ୟ କରିଛୁ ଯେତେ । ସେହି ଯିବ ତୋର ସଙ୍ଗରେ ସେ ଶମନ ପଥେ । ଦଣ୍ଡ ଦେବ ଯମଦୂତ ପାକି ଦେଇ ତେଜେ-

କେଉଁଣେ ଭବ ପାରା ହୋଇବ । ୩ । ଶୁଣିଛି କି ବେଣୀ ଧାର । କେତେ
କୋଠରୀ ଭିତରେ ଯେ କେତେ ଅନ୍ଧାର । କହଇ ଭରତ କେମନ୍ତ ଭ
ଦଶିକ ଦର୍ଶନ ପାଇ ଭକତେ ମିଳିବ । ୪ ।

ରାଗ—ସାନ୍ତ ।

ଅହେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ, କାହେ ଫେଡ଼ ମୋ ଅରତ ହେ । ଦୁଃଖ
ଦେଖି ମହାପ୍ରଭୁ କଷ୍ଟେ କେଉଁଠ କି ହସ୍ତ ହେ । ଘୋ । ଭକ୍ତ ଯେଉଁ ବେଳେ
କଲେ ତାହା ଶୁଣିଲ କର୍ଣ୍ଣରେ, ଭକ୍ତକୁ ପେଷିଲ ଘରେ ଛାଡ଼ ପାଶ କଲ
ହତ ହେ । ଲୁଗୁଡ଼ ପକଡ଼ିଲେ, ଦ୍ରୌପଦୀ ଅଙ୍ଗ କାଳେ, କୋଟିବସ୍ତ୍ର
ଦେଲ ହେଳେ ରଖିଲ ତାର ମହତ୍ତ୍ୱ ହେ । ୨ । ଅଜୁର କଥାଏ ଶୁଣି
ଅନ୍ତରେ ତାଙ୍କ ମୁରଣି, ବାଧକୁ ଶାବକେ ହାଣି, ଫେଡ଼ିଲ ତାର ଅରତ
। ୩ । ଅତ କଷ୍ଟେ ଡାକେ ହରି, ଦୁଃଖ ନ ସହୁ ମୋହରି, କାହେଁ ଶୁଣ
ମୋ ଗୁହାରି ଭବେ ଗାନ ରଘୁନାଥ ହେ । ୪ ।

ରାଗ—ଚୋମଣ୍ଡା ।

ଭଜମନ କଳା କହ୍ନାଇ । ଭଜିଲେ ଏ ଦୁଃଖ ରହିବ ନାହିଁ । ଘୋ ।
ତରମୁଁଭ ବୃକ୍ଷୀ ମିଳଣ ସହିଁ । କେମନ୍ତ ଘରେ କେମନ୍ତ ଜଳୁଛି ଭଇଁ ।
ସ୍ୱପ୍ନ କାମ ଧାଇଁ ଯୋଗ ପାଖୁଅଛି ଅଜଗା ମାଳାକୁ ଦୁବେ ଲଗାଇ । ୧ ।
ହାଣ୍ଡିଆ ଥିଲକୁ ହାଟ କରିଥିଲୁ ହାଣ୍ଡିଆ ସହିତେ ରହିଲୁ ନାହିଁ । ହାଟହିଁ
ଭାଙ୍ଗିଲୁ, ହାଣ୍ଡିଆ ନଇଲୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜନମ ରହିଲୁ ନାହିଁ । ୨ । ତଣ୍ଡକତ
ଘଲୁ ଛଡକ ଶୁଭୁଛି, ଅଣାକାର ଅଛି ଅକାଳ ନାହିଁ । ଆଉଛି ଅଟୁଛି
କାରଣ ନୋହୁଛି, ବଳେ ତାକୁ ମନ ଚଳିଲି ନାହିଁ । ୩ । ଧନ ଜାଗ
ସୁତ କୁଟୁମ୍ବ ପରିବାର, ବୋଲନ୍ତି ଏ ଘରେ କାହାରି ମୁହିଁ । ଶେଷକେ
ଘରକ ଭୋକ ବଳଘଣ, କେଶରେ ଧରାଇବେ ମଶାଣିକୁହିଁ । ୪ । ଭରତେ-
ଶିର ଘରେ ଲବେ ହୋଇଅଛି ମଧ୍ୟରେ କମଳ ଫୁଟିଛି ନାହିଁ । ଭାଇଅ
ଡାମର ସୁକ ଭକ୍ତିଅଛି ଅଗାଧ ପମ୍ପାଦ ଚରଣେ ଥାଇ । ୫ ।

ରାଗ—ସଇ ।

ଜଗବନ୍ଧୁ ହେ ଗୋସାଇଁ ; ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀଚରଣ ବିନୁ ଅନ୍ୟ ଆଶ୍ରେ ନାହିଁ ।
ଘୋ । ପାତକ ପଞ୍ଚାସ୍ପଦଗ ଆଉ ଜଣୁ ନାହିଁ । ମୋହ ପିତାମାଏ ବନ୍ଧି-
ଦୋଷେ ଥିବ ସହି । ୧ । ଇଥ ସ୍ତରୀଷେ ଲମ୍ଭେ ମୁକୁତାର ଦଶା ।
ଦରମର ଜଣୁଅଛ ପଲ୍ଲୁ ଉକାତୋଳା । ୨ । ଜାଉପରାବନ୍ଧ ତଳେ
ବଳାନ୍ତୁବ ସ୍ୱର ।*ଦର୍ଶନ ହେଳିକ ଥାଉ କୈବଲ୍ୟ ମୁକତ । ୩ । ଅଶେ
ଷ୍ଟଲେ ଜଳଇ ମଧ୍ୟେ ସ୍ଥରମୁହିଁ ରେ । ଅମୃତ ଜାଳଅ ପରେ
[illegible] ଲଗାଇରେ । ୪ । ନହେ ପାଲ୍ଟେବ ସ୍ଥାନ ଜାତରେ ସନ୍ଦନ ।
ଏହ ମୋତେ ଆଶା ହେବ ସିଉ ବୃନ୍ଦାବନ ହେ । ୫ ।

ରାଗ—ଇପକା ।

ଅରେ ଶୁଆ ଘରଘର । ମିଛ ମାୟାରେ ପଡ଼ୁ ହେଉ ଲତପତ ଲଡ଼-
ପଡ଼ । ଘୋ । ଚଉର୍ଥ ବୟସ ହେଲେ ଆସି । ଜନମ ହୋଇବେ ରୋଗ
ଗ୍ରାସି । କଫ ସନ୍ନି ପାତ ରୁନ୍ଧି ବାତପିତ୍ତ ରନ୍ଧି ଶୁଖିଥିବ ସଡ଼ସଡ଼ ସଡ଼-
ସଡ଼ । ୧ । ପିଣ୍ଡରୁ ପବନ ଯିବ ଛାଡ଼ି । ଶ୍ମଶାନକୁ ନେବେ ଗୋଟାଇ ।
ତାହା ସରବନ୍ଧୁ କୁଟୁମ୍ବ ସହିତେ କାଠ ଗଞ୍ଜି ଦେବେ ଜଡ଼ବଡ଼ ବଡ଼ବଡ଼ । ୨ ।
ନେଇ ଥୋଇ ଦେବେ ଚହିପରେ । ଦଣ୍ଡୀ ନ ବହିବେ କାନ୍ଧରେ ।
ତଳମୁହାଁ କରି ହାତ ଗୋଡ଼ ପୁଣି ଭାଙ୍ଗି ଦେବେ ଧରି ମଡ଼ମଡ଼ ମଡ଼ମଡ଼ । ୩ ।
ଯମ ଦୂତରେ ଦଣ୍ଡଧର । ଏଥାର ଅନଳରେ ଯୋଡ଼ଶର । ନେଉଥିବେ
ଅନ୍ୟ କଣ୍ଟକ କାଉଁରା ଦଣ୍ଡି ଘାଉଥିବେ ସଡ଼ସଡ଼ ସଡ଼ସଡ଼ । ୪ । କହେ
ଭଣ୍ଡାଧର ହେଉନବ । ଯୋଗ ସାଧୁସଙ୍ଗରେ ବଢ଼ାଇ । ସେବେ ଏ ସଂସାରୁ
ତରିଯିବୁ ମନ କୃଷ୍ଣ ପାଦପଦ୍ମେ ଅଡ଼ଅଡ଼ ପଡ଼ପଡ଼ । ୫ ।

ରାଗ—ଖେମଟା ।

ଅଜ୍ଞାନମନ ସ୍ଥଳ ଯିବା, ଭକ୍ତାନନ୍ଦନ [illegible]ଶିବା । ଶଙ୍କନାଉ ମଣ୍ଡ-
ଳରେ ବେଦ ନେଇ ପଖାଳିବା । ପଦ । ବାଟରେ ବାଟମଙ୍ଗଳା ଦେଖିବା
ପଠାଇ ନଳା, ଗାଢ଼ମନ ଏକମେଳା ଜଂଘରେ ସ୍ନାନ କରିବା । ୧ ।

ଶକ୍ତିହୀନା ଭକ୍ତମାନଙ୍କେ ଯେ ଦେଖୁ ପାଇମ୍ବା ଭଣ୍ଡେ । ଛନ୍ଦା ତଳେ ରଙ୍ଗ ବଙ୍କେ ଯାଥିଲେ-ସେବା କରବା ।୨। ସିଂହଦ୍ୱାରେ ଉତ୍ତାରିଣ୍ଡ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଅଛି ଦେବ ଦୀକ୍ଷ । ଦେଇ ଦେଇ ଯିବା ମାଡ଼, ଧନ୍ୟା ଭାବନ୍ତେ ସକ୍ତବା ।୩। ଭାଇଶି ପାଦରେ ଭକ୍ତା ବେଁ ଭକ୍ତ ହେଉଛି ଦୟା । ଜନ୍ତୁକେ ସତେ ସିନ୍ଧବା, ମନରଙ୍ଗା ଛଡ଼ାଇବା ।୪। ଜଗନ୍ନାଥ ପଦରେ ଦେଖ, ଦଶୁଛି ଦୀନଜନ୍ମ କଷ୍ଟର ପାଉଥି ଛଳ ଭକ୍ତମନଙ୍କୁ କହିବା ।

ଉଠିଲା ତୋଳିଣ ଯାଇ ଯେ ସେବା ଗୁଞ୍ଜିବା ସୁବା । ଛତ୍ରମୁଖ ବନ ଲୋଚନ ଏକ ପାଦରେ ଭକ୍ତ ।୧। ଭଲ୍ଲ ଦଶସ୍କନ୍ଧ ଯାଉ ଯେ ଲକ୍ଷବାଟେ ଚରଣ ମୁଖଦାଟେ ଭାବ ମନ ଯେ ଦମ୍ଭଦାଟେ ମୂରତ ।୨। ଧବଳ ମୂରତ ଯାଉ ଯେ ଭାବ ନାମଟି ସ୍ୱର । ସବଗୁଣୁ ସେବା କଲେ ସୁ ଦେବ ପାଇବୁ ଗତ୍ସ ।୩। ଦଶମ୍ଭମ୍ବ ସେତୁ ଯାଉର ଭାବ ଭକ୍ତେଁ ଗାଦ । ସୁଁବୁ ସେବା କଲେ ପାଇବୁ ସ୍ଥିର ମରମ ଦେବ ।୪। ଅଢ଼ାଇ ବଦନ ଯାଉ ଯେ ସେବ ହେଲ୍ଲ ଭଣ୍ଡୁଅ । ସୁବୁ ଲୁଗ୍ନା କଲେ ଶୋଭାଲେ ହେବ ଯେ ଯାଉ ଦୁହିଁ ।୫। ଯାଉକ ସୁହାଳ ସୁଭାକୁ ଗାଉତନୁ କହାଇ । ତହିଁ ଛନ ଶ୍ରେଣୀ ଦସ୍ଥେଯ କରା ଛଟେଣୀ ଦେଇ ।୬। ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭଇ ଲଇ ଯେ ସହିଁ ହିଷ୍ଟେଣ ଦେଇ । କହେ ଶଣ୍ଢ ସୁମ ଦେହାଇ ସୁଁଲୁ ସେବକେ ପାଇ ।୭

ସୁମନ ଦେହ ସୁଦେ ଦଶୁଦୁବ ଲୁଷ । ସେଇଁ ସୁଷ ଦଶି ୪୨ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ ଦେଖିଲୁବେ ପାଇଲେ ଭାଗ ।୧। ମନ ତା ଲଗାଇ, ଭକ୍ତା କଲ୍ଲ ପାଳ, ବଳଭ ଦଗଲ୍ଲ ଦେଶ । ଦୁଇପାଦେ ସୁଇ ବଳବ ସୋଡ଼ଲ ଦେବଙ୍କୁ କାଟିଲି ଉଷ ।୨। ଭାଷା କହିଲା, ଭାଇ ଇଷ ମୂଳ ଦୁକମ୍ମ ଭଲ ଦଅଗ୍ନି । ମନ ଲଗାଇଅ ଲଗାଇ ଧରିଛି ଦଶୁଅଛି ସୁକ୍ଷ୍ମେ ଲୁଷ ।୩। ପାଥମନ ତହିଁ ଧ୍ୟାନରେ କଲ, ଦକ୍ଷ ଦଉଗାଣେ ସ୍ୱଳ୍ପ । ଦକ୍ଷଦ୍ୱାରେ ନବ ଭଇ ଅସୁଅଛି, ତହିଁ ନ ଉହଣ୍ଡ ସାର ।୪। ସୁନ୍ଦରେ ସେଇଁ ଭଅଗ୍ନିବ ଅଛି, ବିଷ୍ଣୁ ଭଗମ ଲୁଚି ।୧ ସୁଷ ହୋଇଅଛି, ବହୁତ ଗଢ଼ିଛି, ଅତେ ନ ଦେଲେ ମଡ଼ାଇ ।୫। ଭୁଇଅର ମଲ୍ଲ, ଦୁଇତ ଦୋହଲ୍ଲ, ଦକ୍ଷତ ଦୋହଲ୍ଲ ଲୁଷ । ସୁଁଆ ମଲ୍ଲ ବସ୍ତୁ ଦଧଜା ଦୋହଲ୍ଲ, ଲକ୍ଷଣ ଭୋଗେଶ ଦାଦ ।୬।

ମିଛ ମାୟାକୁ ଦାଣ୍ଡିଛ ଧନ, ହେଲା । ଏବେ ତଳାଉଳା । ଘର
ଏକ ତଳେ ରଥ ଚଳୁଥିଲୁ । ସ୍ଥିର ହେବାକୁ ନ ଡାକିଲୁ । ସନ୍ତୁଷ୍ଟୀଗ
ମଣ୍ଡ ଅନଳ ଜଳନ୍ତେ ତଉଳ ପଡ଼ନ୍ତେ ଲିଉଟିଲୁ । ୧ । ଆଶିଥିଲୁ ପ୍ରୀତ
କରିବାକୁ । ଶୋକ ଉମ୍ବକୁ କଡ଼ଶ କଲି । ଛନ୍ଦଶ୍ୱେଶ ପ୍ରାପ୍ତ ଜଡାଣ
ଲାଗିଛ ରଙ୍ଗ ମଣ୍ଡଳର ଗଳିଗଲୁ । ୨ । ଭଜନ ପାଦ ଧରସ ହେଲୁ ।
ନେଷ ଥାଇଁ ପଥ ନ ଦଶିଲୁ । କହନ୍ତ ଗଣ୍ଡ ତ ଦାଇ ତ ଦାରୁଳ · ଅନ୍ତ
ରୂପେ ଉଘ ପାନକଲୁ । ୩ ।

ମାଳା ଲକ୍ଷ୍ମ୍ଭରେ ଭଜନ ଉଦ୍ଧବ ନାହିଁ । ଲୋକ ଜାଣିବାକୁ
ଭକଣ୍ଠଅ ହୋଇ ଠକ ଠକ କରୁ ଗୁହ । ଘର । ଗୁ ଜପ ଲକ୍ଷରୁ ଭଜନ
ଲାଗିଛ ଝିଲ୍ଲି ପଞ୍ଚିରେ ଯାଇ । ଝିଲିଗିମାଲୁଣ ଲଗୁ ଗୁହ କର ସ୍ୱଧାକୁଷ୍ଣ
ଲାଳା ସର୍ବ ।୧। ମଲ ସଲ ନାହିଁ ମାଳା ନ ଗଡ଼ିଲ ମନସୁଖରେ ଭଜନ ।
ଅସୁଛ ଯାଉଛ ଦାରଣ ନୋହୁଛ ଲଜ ଗୁ ପାଉଲେ ଶଣ୍ଡ । ୨ । ସେ
ସେଇଁ ଭଜନ ମାଳା ଗର୍ବ ତାଣୁ ଅଜଡ଼ାଇ ଲକୁ ନାହିଁ । ଦାସ୍ୟକୁ
ମାଲ୍ୟା ସେ ଦାହାକୁ ହୁଅଇ ସୁଦ୍ଧ ପ୍ରାପ୍ତ ଗୋଟିଥାଇ ।୩। ରଙ୍ଗିତ ଅନେକ
ଶାସ୍ତ୍ର ପୁରାଣ ଝିଙ୍ଗ ନେଭା କରାଉବା ପାଇଁ । ନ ତେଣ୍ଡ ଅଜ୍ଞାନେ ଭ
ଭଜିଲୁ ନାମ ମାସ୍ତ ମୋତେହ ନାଶ ଯାଇ । ୪ । ସେ ସେଇଁ ଭଜନ ସାଧୁ-
ଜନ ଧନ ଝୁଙ୍କ ଦାସଭାକୁ ଷାଉ । ଭଣିଲେ ଅଚ୍ୟୁତ ନ ଭଜିଲୁ ନାମ
ଅକାରଣେ ଧନ ଖାଇ । ୫ ।

ଚଉପଦୀ ।

ଧରେରେଁ ଲଜ ଭଉଜ ଲଜ ଝଘାରୁ ହେ । ନାମ ଲଦ୍ଧ ଅସିଅଛ
ଅଣ ଅକ୍ଷରୁ ହେ । ଘୋଷା । ମୁଗଧେଶ୍ୱର ଉଦ୍ୟାଗକର, ତୁମି ଅପନେ ଜନ୍ମର
ଭଲ ମୁକ୍ତ ଉଦାରଣ ଭଲ ଅଙ୍ଗରୁ ହେ । ୧ । କାମ କ୍ରୋଧ ଲୋଭ
ମୋହ, ଇଡ ଭାବ ହିଂସା ଦ୍ରୋହ, ଅସୁର, ଜଉଣ ଉଷ ଲାର୍ଜ ଉଣ୍ଡରୁ
ହେ । ୨ । ଛଳ ମିଛ କଥା ଗୁଡ଼, ନିର୍ବେଦକୁ କର ଦୂର, ଯେବା
ଜଣି ସୁଧାପାନ କର ଓଷ୍ଠରୁ ହେ ॥ ଅତେ ଯେ ପୃଥ୍ୱୀ ଭୂଲ, ଯୁକ୍ତି ତନ୍ତ୍ର-

ହିକ ଫୁଲ, ବଣ ଅବଗାହ୍ନ ଗାଭ ହେଲେ ସେଠାରୁ ହେ । ୪ । ବ୍ରହ୍ମୁବେ ନାମ ଏକ, ଅନ୍ତରେ ଭାଙ୍ଗୁ ଭାବ, ନଷ୍ଟବୁ ଭରତ ଗୁରୁଙ୍କ ଅଜ୍ଞାରୁ ହେ । ୫ । କହେ ଶ୍ୟାମ ଅରକ୍ଷିତ; ଦଶାନନି ଦେଇ ଦନ୍ତ, ଏତେକ ମୋର ଜାଣୁଛ ଶ୍ୟାମ ଜର ନନ୍ଦାରୁ ହେଁ ।

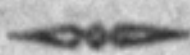
ତାଳ—ଖେମଟା ।

ମନମଣ୍ଡ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଗାଈ । ଗାଈ ପଳାଇଲା ପରା ଛନ୍ଦାଇ । ଘୋଷା ଗାଈ ନା ଖୁବୁଛି ଭବ ହେଲା ବାଦ ଛନ୍ଦିଲା ମନ୍ତ୍ର ଭବ ଭାଙ୍ଗିନ ୧ । ଦାଉଡାଇ ଦଲ ଖେଳିଆ ଉଠିଆ ଦନେ ଗାଈ ସାଧ ଗୋଇଲା ନାହିଁ । ୩ । ତ୍ରିଗୁଣ ବଉଡ଼ କସି ବାନ୍ଧିଥିଲି ଛନ୍ଦାଇ ପଳାଇ ଗଲା ପଳାଇ । ୪ । କହେ ଯଶୋବନ୍ତ ଗାଈ ପାଦେ ଅଛ ଗାଇତ ମୋ ଦେବ ହେ ଶୁଦ୍ଧବନ୍ଦ । ୪ ।

ତାଳ—ଯତି ।

ସନଦନ୍ତ ହେ ତୁମୋ ଦୁଃଖ ନ ଗଲା ସେ । ତୁମ୍ଭେ ସନଦନ୍ତ ମୋ ଭକ୍ତ ନୋହିଲେ ମୋ ଭକ୍ତ ହୋଇବ କେ । ଘୋଷା । ସନଦନ୍ତ ବୋଲି ଯାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ସେହିତ ପରମ ଯୋଗୀ । ଦୁଃଖୀ ଲୋକଙ୍କର ଦୁଃଖ ନିବାରଣ ମୁକ୍ତି ଲୋକଙ୍କର ଲୋଭୀ । ୧ । ଅନ୍ତ ଅବଭରେ ମୁକୁଣୀ ଗାଇଲା ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ଫେଣିଲ ହର । ମୁକୁଣୀ ଅନ୍ତ ଫେଡ଼ ଜଗନ୍ନାଥ ତାହାର ମାନ ରଖାଇ । ୨ । ତୁଳସୀର ଜଟ ତୁଳସୀ ମୁକୁଟ ତୁଳସୀ କୁଣ୍ଡଳ ହୋଇ । ତୁଳସୀ ତଉସ୍ତ ପାଶେ ଅନାଇଲେ ଯାଇତନ ଦଣ୍ଡୁଆଇ । ୩ । ମେଢଳାର ଗର ପଞ୍ଚଟ ପଡ଼ିଲା ପଥରକୁ ଭକ୍ ଦେଲା । ଅଣ୍ଡଳ ସମୁଦ୍ରେ ମୋ ଦେଲା କପୁଛ ଖାଇକର ତଡାଳୋଳା । ୪ । ସମୁଦ୍ର ଭଟରେ ପକ୍ଷୀ ଅଣ୍ଡାଦେଲା ଭଙ୍ଗି ଦେଲା ରହାକର । ସନ୍ତ ଭଙ୍ଗି ଗାଭ ଜଗରେ ଲୁଚିଲା ଖାଇକଲ ତଟଧର । ୫ । ତାଙ୍କୁ ସେଥର ପିଙ୍ଗଳା ଅଂଭୋର ଲକ୍ଷ୍ମୀକୁ ଭେଟେ ଯୋଗାଇ । ଏତ ଅନୁଭବ ସେ ଜଗରେ ଭକ୍ତରେ ତନ୍ତ-ପଦେ ଦନ୍ତ ଦେଇ । ୬ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଭାଇ, ଏ ଦେହ କିଆଁ ଭ୍ରାନ୍ତି ଯିବ ମିଳାଇ ରେ । ତରବଦେ-ଭୋ ଦେହ ରହିବ ନାହିଁ ରେ । ଘୋଷା । କାଠରଙ୍ଗା ବଦଗ୍ଧ ଦେଖି ଯେ ଭୁଲ । ଝରଥା ଜଳୁ ଯେ ସରଳୁ ଜଣାଇଁ ରେ ।୧। ଖଣ୍ଡଗୁଡ଼ ଉପରେ କମାର ଅଛି । ଲୁଣ ଗଡ଼ି ଦେଉଛି ଅଗ୍ନି ଲଗାଇ ରେ ।୨। ଯେତେ-ବେଳେ କମାର ଯାଇ ଛାଡ଼ିଲ । ତେତେବେଳେ ଯେ କେଉଁ ଅଡ଼ଲୁ ପାଇବେ ।୩। କମାର ନାମ ଗୋଟି ଅଟେ କାଳ । କହନ୍ତି ଦୀନକୃଷ୍ଣ ଯେ ପାଦ ଧାଇଁ ରେ ।୪।

ଗୁରୁ ତ୍ରୈଲୋକ୍ୟନାଥଙ୍କ ଚନ୍ତ । ଉରରର ବୋଧ, ଯିରଙ୍କବେ ଆର । ଭାଇ ଏ ତନୁକୁ ଗୁର । ଘୋଷା । ତନ୍ତ୍ର ଭାରକ ସ୍ୱମ ନାମ ଉଶଧନା ଭାଇବାକୁ ଏହୁ ବୁଲ । ଉରଣିରେ ବସି ହିଡ଼ାପକୁ ନାଶି ତନ୍ତ୍ର ବନ୍ଧ୍ୟ ଯାଉଛ ।୧। ତ୍ରିବେଣୀ ଶିଖ ଭାଙ୍ଗିବା ଧନ୍ଦି ଦେଇ ତନ୍ତ୍ର ଅନା-ହତ ପର୍ଯ୍ୟେ । ତହିଁ ଅଷ୍ଟପଣି ନର୍ତ୍ତନରେ ଉଭ ଉଛପଛ ତାପୁଁ ମୁକ୍ତ ।୨। ତୋଷେ ଇନ୍ଦ୍ରରେଖା ଚନ୍ଦ୍ରରେଖା ଅଦ ସ୍ୱର ସଙ୍ଗରେ ମୋହିତ । ତରୁ ମୂଳସ୍ଥ ଯେ ହିମ୍ମଣି ଦଳସ୍ଥ ଝରଣି ଛନ୍ଦ ସ୍ୱରୁତ ।୩। ଉଦଙ୍କବେ ଜଡ଼ ତରଳ ନ ପଡ଼ ଲୁଉଷ ଲୁବେ ଲୁଷିତ । ଘଲେ ତୋ ତନୁକୁ ହଜାଇ ପାଉଲେ ଶାନ୍ତି ଜଉବେ ଅବ୍ୟୁତ ।୪। ଭଣସ୍ୟା ଭୋହର ଥିଲେ ତଳାଙ୍କରେ ତପନ ସ୍ଥୁଲୁ ବମୁକ୍ତ । ତନ୍ତ୍ର ବୁଷ୍ଣା ଲୁପ୍ତ ହେବାରେ ମାଗୁଣି ଏ ଉପେ ପଦ ଉଚତ ।୫।

ଭାଳ—ଏକତାଳ ।

ଏବା ସ୍ୱରୁକୁ ମନ ଭଉ ସ୍ୱବନା । ସ୍ୱରୁ ହସ୍ତେ ତଥ୍ୟ ବୋଳପ ପିନା । ପଦ । ଏକଗୋଟି ସର ତହିଁ ବଣଦ୍ୱାର ତହିଁପରେ ସୁସୁମ୍ନା । ତହିଁ ଯୋଗୁହାଟ ସୂତରନ୍ତ୍ରେ ବାଟ ସେ ଠାବକୁ ମନ ଧାଇଁବୁ ପିନ୍ଧା ।୧। ସ୍ୱରୁ ନାମ ଗୋଟି ଶିଷ୍ୟରେ ବଣ୍ୟାତ ରଜନିତର ଅବେହ ସୁଜ୍ଞଜନା । ସ୍ୱରୁଙ୍କୁ ଭଜିଲେ ମୁକତି ପାଇବୁ ଅନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନ ଭଉ ସ୍ୱବନା ।୨।

ଅଯିଥିଲୁ ଗତ ହୁରଣେଲୁ ଶିବ ସେନ ପିଢ଼ଙ୍କ ମନ ଖାଇନା । ଭୋଗ-
ପୁର ନାଁସି ଅନାଥ ହୋଇଲେ ଅନ୍ତର ଉଣାର ହୋଇଲୁ ଯିନା । ଗୁରୁ
ଖାଦେ ଧ୍ୟାନ କରେ ସେଦିନ କହିବା ତାହାର ସ୍ତବ ଜାପନ । ସେହି
ଦେହ ସେହ ମଧ୍ୟେ ଜନମିଛ କେତେ ଉଛ ତାହିଁ କେତେକ ତନା । ୪ ।
ମନେ କର ସତ୍ୟ ମାଇଲୁ ତା ପୁଷ୍ଟ ଜାହିଁ ଅମୃତହିଁ ସ୍ତବଜାପନା । ଭଜନ
ଖଜନ ମୁରୁଖ ଅଜ୍ଞାନ ଅବନ୍ତୁ ଖଦରେ କରେ ଲଜନା । ୫ ।

ସୁଗ ଛୋଟ ଖରଜ—ଅଦତାଳ ।

ଜୟ ନନ୍ଦ ନନ୍ଦନ, ଜଗବନ୍ଧୁ ! ଭକ୍ତଙ୍କର ଧନେ ନାମ ବହୁଅଛ
କରେ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଧର । ଯୋଗ । ପୀତାମ୍ବରାଧର-ସୁରାବାହନରୂ ଉଷ
ତାକିଲୁ ଅଇଲେ । ଉଥାଙ୍ଗ ଖେଣିଲ ଅସୁର ନାଶିଲ ଉଣା କରଲ
ଭୁଲରେ ।୧। ନାକଲେଳସ୍ୱଜ-ତନୁଜ ଅଗଜ ଜାସୁ ତନ୍ତ୍ରଲ ଅଲୁରେ ।
ଲଜ୍ଜା ନବାରଣ ଅବଳା ତାରଣ କରିଅଛୁ ଅବହେଳେ ।୨। ପିଉଖଦୁଲୁଜ
ଜନକ୍ଷ୍ମମାରୁଜ ସଙ୍ଗେ ମଇଷ ହୋଇଲ । ବାମନାର-ଅର-ଅନୁଜାଙ୍କୁ ହୁଇ
ଏକା ଜାଣ୍ଡରେ ବଧିଲ । ୩ । ଷଣ୍ମୁଖପର୍ଣ-ଧର ଧନ୍ୱନ୍ତୁଜ ଙ୍କଣେ ଅଜା-
ମିଳ ଜାର । ଅନ୍ତକାଳେ ଅରେ ନାମ ଜପିବାରେ ବୈକୁଣ୍ଠେ ଜଲ ଛିତ ।
୪ ॥ କହେ ବୃନ୍ଦାବନ ଦେଇ ଭବ ମନ ମୁଁ ଅଜାଣି କୁଁ ଅଧିକ । ଭେଣ-
ଛିନ୍ନପୁଷ୍ପ ଉଳିବ-ବାଛବ ଭ୍ରମର ଉନ୍ନବୁ ରଖ । ୫ ।

ଭାଳ—ଅଙ୍କଗେମଣା ।

ଖାଦଖାଣି ଜାହିଁ ତାଙ୍କୁ ଧରିବ କଏ । ଏମନ୍ତ ବସ୍ତୁ ସ୍ୱରୂପ ଦେଖା ନ
ଯାଏ । ଖଦ । ଜାହିଁ ତାଙ୍କ ଖେଟ ଅସ୍ତ୍ର ପିଟାଇ କହୁଛି କଥା, ଜଳ-
ଦେହ କହ ତାଙ୍କୁ କଇବ କଏ । ତାଙ୍କପର ଯାନ୍ତ ଖଣେ, ଜାହିଁ ଶିକ୍ଷକରେ
ଲଣେ, ଜଦା ଛୁଇ ହାଜ ଲୁର ଫୁଟିକ ସହେ ।୧। ଉଖଣ ଜାହିଁ ଅହାର,
ଉଭ ସର୍ବଂଲୁ ବାହାର, କ୍ଷୁଧାତୃଷ୍ଣା ହେଲେ ଶୀର ଖର ନ ଯିଏ । ନ
ଲୁଉର ଅଗେ ଧୂଳ, ବସ୍ତ୍ର ଦଣ୍ଡ ହଉ, ଶଯ୍ୟା ସୁମାଗରେ ଉଷ୍ମ ଅଗରେ
ଶୁଏ । ୨ । ଉଛାରେ ଅଯନ୍ତ ଭୂମି, ଉଜଭ ଲକ୍ଷ୍ମୁ ପ୍ରେମୀ ଶୁଣି ସ୍ୱର୍ଗ-

ତାକୁ ଓଷ୍ଠ କଣ୍ଠ ନ ଥାଏ । ମୁଖ ଜିହ୍ବା ନାହିଁ ନାସା, ଶୁଣି ନ ଲକ୍ଷନ୍ତୁ ଲକ୍ଷେ, ଅଗୋଚର ଜାଣି ହୃଦେ ସ୍ମରିବେ ଭବ୍ୟେ ।୩। ଉଲଟ ପାଲଟ ହୋଇ ମହାଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ ଦେଖି, ମୁଖଚାଟେ ଜିହ୍ବା ଭବେ ଭଗାରି ନୋହେ । ସହାଭାବୁ ମୁଣ୍ଡ୍ରାକନ ପାଇଲେ ଚରଣେ ଚନ୍ଦ, ନିରନ୍ତରେ ଅଙ୍ଗ ଅନୁପୁରେ ଉଦନ୍ତୁଷ୍ଟ ।୪। ନାହିଁ ଭାଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣ ଚିତ୍ତ, ଅଶେଷ ଲୁପରୁ ଉନ, ସକଳ ଯନ୍ତ୍ର ଉଥାନ କରନ୍ତୁ ନ୍ୟାୟେ । ଅଛିବା ଯିବା ଦେଉଛି, ସବୁ କରେ କଷ୍ଟରେ ଛି, ନିଷ୍କାମ ଯୋଗରେ ନିଜ ନାମକୁ ଥିଏ ।୫। ସେ ବ୍ରହ୍ମର ଭେଦ ଜାଣେ, ଭକ୍ତ ନ ପାରଇ ପାଶେ, ଅନୁଭବ ପରମାଣ କରଇ ଲକ୍ଷ୍ୟେ । ଭଣେ ଭୀମସେନ ଭୋଇ, ପୂର୍ବଦିନେ ଇନ୍ଦ୍ର ଭଦ୍ର, ଦୁଃଖ ସୁଖ ଭଣାଉଛ ଦେଖିଲେ ଗାନ୍ଧେ ।୬।

ରାଗ—ଛପଦୀ ଷଡ଼ପଟ ।

ମନ ନ ମର୍ଦ୍ଦିଲ୍ ରୁ ବୃଥା କଥାରେ । ଶୌର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜନ୍ମ ଗଲ ବୃଥାରେ । ପଦ । ଏ ଧନ ସମ୍ପଦ ପୁତ୍ର ନାତି ମିଥ୍ୟାରେ, ଦୁଃଖର କାରଣ ସୁଖ ନାହିଁ ଏଥାରେ । ସବୁ ଭୋଳ ମୋହର, କେହି ନୋହେ କାହାର ଘର ଖାଇବ ଷଣ୍ଢ, ଲୁଚିଛି ଧନ୍ଦଧର, ଜନ୍ମିନା ଅନ୍ଧପାର, ଶୀତ ସିଂଚ ନାହାଇଁ, ନ ସେନ ଶିବ୍ରୁ ଭଲେ ମଆରେ ।୧। ଜନ୍ତୁଅଛି ଶୁଣ ମନ ଏହି ଉଦ୍ଧବେ, ହରେ କୃଷ୍ଣ ମହାମନ୍ତ୍ର ସାର ଏଥାରେ, ତୋ ଦେହେ ନାନା କ୍ଲେଶ, ସଲ୍ଲିତ ମାୟାପାଶ, ଭଷ ମଣୁ ପିମୁଷ, ପିମୁଷ ମଣୁ ଭଷ, ତର ନୋହେ ଅମୃତ, ସବୁଛି ତୋ ବନ୍ଧୁପ, ଉପରେ ମାଛି ଉନମନ୍ତରେ ।୨। ଧର୍ମ କର୍ମ ପରମାର୍ଥ ସବୁ କଥାରେ, ତାହାକୁ ନ ଦେଇ ଅଛୁ ଜାଣୁ ରୁ ଭାବେ, ଛେତ୍ର ଏସ ଦଷ୍ଟବର୍ତ୍ତୀମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗଶାସ୍ତ୍ରୀ; ସନ୍ଧ୍ୟା ସଙ୍କଟର, ପୁରାଣେ କହନ୍ତି, ତୋ ଭର୍ତ୍ତୁ ସ୍ଥାନମଠ, ହୋଇଲୁ ରୁ କୁମଠ, ମାରୁ ଅପ୍ରତ ସଙ୍ଗେ ବୃଥାରେ ।୩। ଗୋଡ଼ଲେବେ ସେଠେ ଉଦ୍ଧ ମାଲମଠାରେ, ମର ଗଲେ ତୋତେ ଦେବେ ଛାଡ଼ି କହାରେ । ସ୍ବରୁ କୃଷ୍ଣ ବୈଷ୍ଣବ, ଏଙ୍ଗତେ ଭଇରବ, ସଟେଲ ଲଭରୁ ଲ୍ଭର, ଉଇସିବୁ ଏ ଭବ । କାଳ ଦେଖି ଉରବ, କୃଷ୍ଣ ଷଞାଉ ସିବ । ଭଦ୍ଧଲେ ନ ହରୁ ଏ କଥାରେ ।୪। କହେ

ଦଇତ୍ୟାରି ନନ୍ଦସୁତ ଚନ୍ଦ୍ରାରେ । ଜଳ୍ପନ୍ତ ଶୁକ ଦଶା ଏହୁ ଛନ୍ଦାରେ ।
ଭବ୍ୟ ମାୟା କପଟ, ନାଶାଦ ଭବ କଷ୍ଟ; ଛୁଟିଗଲେ ତୋ ଘଟ, ସୁରଭ
ସବୁ ନଷ୍ଟ, ସେ ଯେଉଁ ବର୍ଣ୍ଣୀବଷ୍ଟ, ଭଗ୍ନ ମଧ୍ୟେ ଲମ୍ପଟ, ଭ ପାଦେ ଲଗାଅ
ରୁ ମଥାରେ । ୫ ।

ରାଗ—ଚେମଣା ।

ଭକ୍ତି ମାତ୍ରାସ ଗାଇ ନୋହେ କାହାର । ଧନେ ନ ରକ୍ଷୁ ସ୍ୱମ ଭୃତ୍ୟ
ଶ୍ରୀହରି । ପଦ । ଯେତେବେଳେ ମାତା ଗର୍ଭେ ହେଲୁ ସଞ୍ଚାର । ଅନ୍ଧକାର
ଭୂମି ସେ ସେ ନାହିଁ ଆକାର । ପ୍ରଥମ ମାସେ ରୂପେ ହେଲୁ ଧବଳବର୍ଣ୍ଣ ।
ଦ୍ୱିତୀୟ ମାସେ ରୁ ସେ ଜଳେ ଯେସନେ ମୀନ । ତୃତୀୟମାସେ ରୁ ସେ
ଶୁକ୍ରେ ମେଲିଲୁ ଡାଳ । ଚତୁର୍ଥେ ଅସ୍ଥି ଶଙ୍ଖ ତୋହର । ୧ । ପଞ୍ଚମେ
ନାଭି କମଳ କଲୁ ଉଦ୍ଭବ । ଷଷ୍ଠରେ ନାସ୍ତିକ ନାଡ଼ ଗଞ୍ଜିଲୁ ଭାଣ ।
ସପ୍ତମେ ନାସା ଜିହ୍ୱା ମୁଣ୍ଡ ସେ କର୍ଣ୍ଣ ଭାଣ । ଚକ୍ଷୁ ଭ୍ରୂ ଲୋଚନ କାମକମାଣରେ
ନିର୍ମାଣ । ଗଙ୍ଗା ଯମୁନା ନଦୀ ବହୁଇ ଅନୁକ୍ଷଣ । ଅଷ୍ଟେ ମନକୁ କଲୁ ସ୍ଥିର
ଅଷ୍ଟମେ ଅଙ୍ଗୁଳି ହସ୍ତ ପାଦ ଗଢ଼ିଲୁ । ନବମାସେ ଦଶଦ୍ୱାରକୁ ଚାହିଁ ଦେଲୁ
ଦଶମାସରେ ଶେଷ କଲୁ ହୋଇ ହରଷ । ସୁଖ ସେ କଲୁ ରହି ସେ
ଦେବ ନନ୍ଦକିଶୋର । ସଦ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳେ ମୁହିଁ ଜନମ୍ବ ଭାସ ତୋ ନାମ
ଗାଉଥିବ ସୁମରି । ୩ । ସେଉଁ ବଳାଣି ତୋତେଟି କଲୁ ଉଦ୍ଭବ । ସେହୁ ତୋ
ଦେହେ ରହିଲୁ ଏହା ରୁ ଭାଣ । ଉଇଁଲୁ ଦଶଦ୍ୱାର ଲଗାଇଲୁ କବାଟ ।
ପିଙ୍ଗୁଳା ମୁଖରେ ରହିଲେ ନନ୍ଦଲାଟ । ସେତେବେଳେ ପାଇବୁ ଲେଟ ।
ମାୟାକୁ ରହ ଚାଟ । ସୁରୁ ସେବକ ଦେଖ ଶ୍ରୀହରି । ୪ । ଜନମ ହୋଇ
ପଡ଼ିଲୁ ମର୍ତ୍ତ୍ୟମଣ୍ଡଳ । ଭୁଞ୍ଜି ବୋଲନ୍ତେଣ ସବୁ ଭଲ୍ଲ ପାଶୋର । ଅନୁକ୍ଷ
ଣେ ରହ ହରି ଭଜିଲୁ ନାହିଁ । ପାଞ୍ଚବରଷ କଲୁ ବାଳୁତରେ ବହି ।
ଦଶବରଷେ ଧୂଳିଘର ଖେଳିଲୁ ରହି । ବାର ବରଷେ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧୁ ହରଷ
ହୋଇ । ତେବେ ନ ବୋଲୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀହରି । ୫ । ଷୋଳ ବରଷେ ହେଲୁ
ଅସଂଯମତା । ତୋଳିବ ବର୍ଷରେ କଲୁ କାମିନୀ ଚନ୍ତା । କାମିନୀ ସଙ୍ଗେ
ରହ ଦିନ ହରିଲୁ ରହି । ସେ ଭୁଲିଷ ଗଲ ତୋର ଯୁବା ବୟସ ବହି ।

ହରି କଥାକୁ ଧନେ ମନେ ନ ଦେଲୁ ବୁଦ୍ଧ । ହେବୁ କେମନ୍ତେ ଏ ଭବୁ ପାରି । ୨ । ବୃଦ୍ଧ ବୟସ ସେ ଏବେ ହେଲୁ ଭୋହର । ଅବଶ୍ୟ ଦେଖିବୁ ଅନ୍ତେ ଶମନପୁରୀ । କହଇ ଯଶୋବନ୍ତ ଗୁରୁଙ୍କୁ ସେବାକର । ସେ ନାମ ଧରି ତୁକେ ହୋଇବୁ ଭବୁଁ ପାର । କଷ୍ଟିରୁ ବଇକୁଣ୍ଠ ଅଂଧାରି । ୨ ।

ଭାଳ—ଛପକା ।

କଙ୍କ ନାଳକୁ ଭଲ କହୋ ସୁମନ । ଭକ୍ତରକ୍ଷରୁ କହୁଅଛି ପବନ ।ପଦ। କଅ ସେ କମଳ ସେ ସେ କହ୍ଲାର ବର୍ଣ୍ଣ । କୃଷ୍ଣରୂପ ଅଟେ ସେସେ ଦେଖ ପ୍ରମାଣ । ଖଅ ସେ ଖରକୋଧ ଗଅ ଗୁପତେ ହେଜ । ଘଅ ସେ ଘଟେ ଘଟେ ଯୋଡିଅଛି ଅଗାଧ । ଙ ସେ ଊର୍ମି ଧୂର୍ମି ଉପରକୁ ଶବଦ । ଚଅ ଚରାଚି ଅଟେ ଚନ୍ଦନ ।୧। ଛଅ ସେ ଛତ୍ରଚ ଭେଦରେ ନୟନ । ଛଇଳୀ ସ୍ୱଧିକା ଭଙ୍ଗ କଇନ୍ତୁ ଧ୍ୟାନ । ଜଅ ଜ୍ୟୋତି ବ୍ରହ୍ମଦା ଝଅ ଝରୁଛି ସୁଧା । ଞ ସେ ନରଞ୍ଜନ ଦରଶେ କରେ ଧ୍ୟାନ । ଟଅ ସେ ଟଙ୍କଧର ଟାଣେ ଅଛନ୍ତି ଯୋଦ୍ଧା । ଠଅ ଠାକୁର ଅଟେ ଗାବନ । ୨ । ଡଅ ସେ ଡୋଳା ପିଙ୍ଗଳା ଭେଦରେ ନୟନ । ଢବେ ଢିଶ୍ୱାନ୍ତି ସବ ଦେବନାରାୟଣ । ଣଅ ଣୋକେ ଅମୃତ । ତଅ ତୈ ଅନାହତ । ଥଅ ଅଟେ ଥଳ୍ପଇ ଭାଇବାକୁ ମହତ । ଦଅ ସେ ଦଶାସର ଦୋ ଦଣ୍ଡ ଅଗ୍ନି ଦ୍ୱାର । ଧଅଁ ଦେବତା ଦର ଦର୍ଶନ । ୩ । ଧଅ ସେ ଧ୍ୱନି ଜାଗୁଛି ରହିଛି ଶୂନ୍ୟ । ଧୀରିମନ୍ତ ହୋଇ ଦାରେ ଲଗାଅ ଧ୍ୟାନ । ନଅ ଅଟେ ନଲାଟ । ପଅ ପରମ ମଠ । ଫଅ ଫଣି ଉଲଟ । ଫୁଲାଁ ବନ୍ଦକୁ ବାଟ । ବଅ ବନ୍ଧ ଭଗଣୀ ପଢୁଅଛି କବାଟ ଭଅ ଭକତଙ୍କର ଜୀବନ । ୪ । ମଅ ସେ ମଣି ମୁକୁଟ ମସ୍ତକେ ଚନ୍ଦ୍ର । ମହାମାୟା ଯେଉଁଠାରେ ହୋଇଛି ଲୀନ । ଯଅ ଜ୍ୟୋତି ଉପାମ ସୁନ୍ଦର ରନ୍ଧ୍ର ଧାମ । ରଅ ରାଧିକା ସମ ଲଅଛି ଜଗରେ ଯମ । ବଅ ଅଟେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵଳା । ଶଅ ଅଟେ ପିଅଁଳା । ଭସ୍ମସମ ବୋଲାଉ ଭରୁଣ ।୫। ଷଅ ସେ ଷିଣ୍ଢ୍ମୁନା ଶ୍ରୀହରି ସ୍ଥାନ । ଶେଷଦେବ ସିଂହାସନେ ସଦା ଶୟନ । ସଅ ସମ୍ଭାଳ ବାଣ । ଷରକୁ ହରି ଟାଣ । ହଅ ଓଁକାରୁଅଛି ହଲାଉଛି ହିଗୁଣ । ଶୂଦ୍ର ଯଶୋବନ୍ତ କହେ ଅଜ୍ଞାନ । ୬ ।

ରାଗ—ଛଞ୍ଜିକା ।

ଅହେ ନୀଳଗିରି । ତୁମ୍ଭ ଶ୍ରୀରୂପେ ବର୍ଣ୍ଣଣ କେଉଁ କେଉଁ । ପଦ । ତୁଳସୀ ଚନ୍ଦନ ଗାଏ ଭରି । ବସି ଧ୍ୟାଉଛନ୍ତି ନେତ୍ରେ ଯୋଗୀ । ବ୍ୟାସ ଚର୍ମ ଗାତ୍ର ସ୍ତୁତି କରୁଛନ୍ତି ଜପୁଛନ୍ତି ନାମ ସହସ୍ରାକର । ୧ । ଚକ୍ରଦାଣ୍ଡ ଦେଖି ହେଲି ଭୋଳ । ଦେଖୁ ମାତ୍ର ଦେଖୁ ଚଳିଗାସ । ଶୀଘ୍ର ଦେଉଡ଼ରେ ଚକ୍ଷୁ ନ ବୋଧଲି, ଝଙ୍କ ଭୋଗ୍ଯୀଗିରେ ମନ ଭୋଳ । ସିଂହଦ୍ୱାରେ ପତ୍ରେ ବେତବାଡ଼ି । ଭାଜନ୍ତେ ପାତକ ଯାଏ ଛାଡ଼ି । ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଦର୍ଶନ ନମନ୍ତେ ଏକକୁ ଅନେକ ହୁଡ଼ାହୁଡ଼ି । ୩ । ବାଉଶ ପାବଚ୍ଛ ଗଳ ମୁଣ୍ଡେ । କୈବଲ୍ୟ ପ୍ରସନ୍ନ ବେଢ ପାଶେ । ଚଣ୍ଡାଳ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏକ ପଙ୍ଗତେ କୈବଲ୍ୟ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ମୁଖେ ମୁଖେ । ୪ । ରୋହଣୀ ପାବୁକା ବୁଡ଼ ଭଳ । ସିଂହ ମାଡ଼-ଜପିଅଛି ଭଳ । ସବେଳ ଏ ଜନ୍ମ ସୁଫଳ ହୋଇବ । ଭାଗ ପଢ଼ି ହେଲି ଚରିଲ୍ଲ ଭ । ୫ । ଗରୁଡ଼ ପଛରେ ଉଦ୍ଧ ଦେଶ । ଭ ଯୋଗ ପାଉଛି ପଦ ମୂଳ । ହୀର ନୀଳା ମୋତି ମାଣିକ୍ୟ ଜଡ଼ିଛି । ବୁଦ୍ଧେ ଲମ୍ବିଅଛି ବାସ୍ତୁ ନଗ । ୬ । ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଠାକୁରାଣୀ । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଆସନରେ ଅର୍ଦ୍ଧ ଅଣି । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ କଲ୍ୟାଣ କରନ୍ତି ସାଧୁସନ୍ଥ ବାନ୍ତି ହରିଧ୍ୱନି । ୭ । ଜହେ ପୀଲବେଶ ସ୍ୱଜନାଥ । ଶ୍ରୀବତ୍ସ ଚରଣେ ରକ୍ଷ ମତ । ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛି ବାରେ ,ରକ୍ଷାକର ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି । ୮ ।

ଜାଗୁ ଜାଗୁ ଅଭଣା । ପଥ ହେଉଛୁ କଣା, ଅସ୍ଥିର ବେଳେ ସୁଜର ଗଲ୍ପବେଳେ ବାଦଣା । ପଦ । ଝରୁଛି ଶୂନ୍ୟରୁ ଝର, ଝର ମୂଳେ ଜଗ-ଦାର । ଝଲକ ଜ୍ୟୋତି ଉପରେ ଉଡୁଛି ବାନା । ୧ । ଜଗ୍ନଦାର ଶୂନ୍ୟ ଦେଖ, ଶୂନ୍ୟରେ ପଡ଼ନ୍ତି ଉଦ୍ଧ । ନ ଦଶଇ ଭାଙ୍ଗ ଭାଗ୍ୟ ନକଟେ ଠଣା । ୨ ଝରୁଛି ଶୂନ୍ୟରୁ ପାଣି ଟେକ ରୁ ମୂଳ ଉଜାଣି । ଟେକ ଭୁକ୍ତ ରହେ ନେଇ ହେବ କରୁଣା ଏଥି ପୁଣି ଶୂନ୍ୟ ପରେ ବାସ, ଠାକୁର ପରମହଂସ ଠାବ ନ ପାଉନ୍ତି ଲୋକନାଥ ସ୍ୱପନ । ୪ ।

ତାଳ ଏକତାଳି ।

କୃପାତଳେ ମୋତେ ରଖ ମହାବାହୁ, ଦାସ୍ତଳେ ମୋତେ ରଖ । ଅମୂଲ କୃତ ଅସ୍ତାର ଦେଲେ ଶ୍ରୀର କି କରି ପାଇବ ଦୁଃଖ । ପଦ ।

ପଳ ହୋଇଥିବ କନ୍ଦିସୋତ୍ରରୁଥ ମୁଁ ଥିବ ରସ୍ମ ସେବାରେ । ତୁମ୍ଭେ ସାନନ୍ଦ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ହୋଇଲେ କ ଡୋଲବେ ଏ ଫସାରେ । ୧ । ଏ ଜଳସ୍ଥଳ ସମସ୍ତି ଯନ୍ତ୍ର ଶଢ ବଳାଏ ବୁଝଇ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନି ଯାଉଅଛ ଭବସାଗରେ ଉଷାଭର ଇକଗାହି । ୨ । ଧନକୁ ଧନର ଦୁଃଖ ଅଚରେତ ସୁଖର ଦଶଇ ନାହିଁ । ଭୁବନମୋହନ ଭକ୍ତାନନ୍ଦନଙ୍କୁ ସେଚେ-ବେଳୁଁ ଦେଇ ବୃନ୍ଦ । ୩ । ମୁଁ ଅତ ପତିତ ଭରସା କରଇ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଚରଣତଳେ । ଶ୍ରୀ ସାରକେଶସ୍ତ ମହାପ୍ରଭୁ ରଣେ ଦସ୍ତ କର ମୋତେ ଦେଲେ । ୪ ।

ଅଦ୍ଧା—ଖେମଟା ।

ସ୍ୱପ୍ନେ ଉଦ୍ଧାରିଲେ ଏ ନାବ ଘଣ୍ଟି କ କୂଳେ ଲଗାଅ ହେ ଇଶ୍ୱର ।
ପାପଚୋରେ ଧର୍ମଧନଙ୍କୁ ହରଣ କରୁଅଛ ବୁଦ୍ଧି ହରଇ । ସୋଷା ।
ଘର ଭୋଗନେ ଏ ଭବ ନୋହ ଅସ୍ତ୍ର ତାହିଁ ଯିବ ତାଙ୍କୁ ଅଭଲ ।
କୃପା କରି ତଳେ ଶ୍ରୀପଦ-କମଳେ ରଖ ଜ୍ଞାନ-ରଶ୍ମି କରଇ । ୧ ।
ସନ୍ଦକନ୍ଦ ବୋଲି ଜଗତରେ ଖ୍ୟାତ ପଢ଼ିଅଛ କେଉଁ କାରଣୁ ।
ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷେ ଦେଖାଅ ଏ ଦୀନ ଧାମରେ ଉଦ୍ଧବ ଜୀବନ କୁସୁର । ୨ ।
ଏ ଜନ୍ମର ଇଚ୍ଛା ହେବତି ତାହାକୁ ତୁମ୍ଭେ ଦାତା ମୁହିଁ ରଚାଯି ।
ଦଅ ଜ୍ଞାନ-ରୂପ ସୁନିର୍ମଳ ଜଳ ପିଅନ୍ତୁ ଉଦର ପୂରଇ । ୩ ।
ଭବଲୀଳା ଦେଖି ହୋଇଛି କାତର ତ ହେବ ତାହାଲେ ଅନ୍ୟକୁ ।
ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ପ୍ରଭୁ ରଖ ଏ ଖାତୁକୁ ଜୀବ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ମଗଇ । ୪ ।

ରାଗ—ଝିଞ୍ଜୁ ।

ଝିଙ୍କଣ୍ଟା ଖେଳା ଏବେ ପରିହ୍ଲ ଅଛିରେ ମନ ।
ଯିବା. ବେଳ ଅଇଲ୍ଲଣି ଭଯ କରହୁ ସମ୍ବଳ ।
ଦେଖାଇବୁ କଷ ନେଇ ଯେବେ ଅସିବ ସମନ ।
ଧନଜାସ୍ପ ପରିଜନ କେହି ନ ଯିବେ ରେ ମନ ।।
ଯହିଁ ରହିଥିବେ ସର୍ବେ ତାହାର ଯିବ ରେ ପ୍ରାଣ ।
ପିଣ୍ଡେ ପ୍ରାଣ ଥିବାଯାକ କହୁଥିବେ ସୁବଚନ ।।
ଜାଣବେ ଅଗ୍ନି ରେ ମୁଖେ ତାହାର ଗଲେ ରେ ପ୍ରାଣ ।
କେହ୍ନିଁ ପଳ ତ୍ରୁଅ ମନ କରିବା ତାଙ୍କ ବର୍ଜନ ।।
ନୋହଲେ କଷିଣ ଥିବୁ ଅନ୍ତ ହୋଇ ଯିବ ଦିନ ।।
ତୁବେ ସଦାନନ୍ଦ ନାମ ସର୍ବଦା କରଇ ଧ୍ୟାନ ।
ଅନନ୍ତେ ହୋଇବୁ ଲୀନ, କହେ ଦୀନ ଅରଜୁନ ।।

ଶ୍ରୀହରି କରୁଣା ବାରି, ଅଗାଧ ଅଟଇ ତୁମ୍ଭର । ପଦ । ଉଚ୍ଚ ଉଚ୍ଚ ମୁହିଁ ଡାକୁଅଛି ତୋତେ, କିମ୍ପାଇ ନିଷ୍ଠୁର ହୋଇଛୁ ରେ ଏବେ ! ତବ ଶ୍ରୀଚରଣେ ନେଇ ରଖ ମୋତେ, ଏହିକ ସାଧନା ସୁଆଇଁ । ୧ । ନିରଞ୍ଜନ ନାମ ମିଛେ ବୋଲାଉଛୁ, ଲୁଚି ଲୁଚି ଟିକି ସବୁ ରୁ ଦେଖୁଛୁ । ମୋ କଥା କି ପ୍ରଭୁ ଭୁଲି ଯାଉଛୁ ! (ମୋତେ) ଭୁଲିକ ଥିଲୁ ରୁ ପଠାଇ । ୨ ।

ବଙ୍ଗଳା ।

ବାଉଲ ସୁର ।

ମାନବ ଜୀବନ-ସମର ଏତ କରନା । ଏମନ ସୁଯୋଗ ତୋମାର ଆସ୍‌ବେ ନା । ଦେହ ପିଞ୍ଜର ଛେଡ଼େ ଯାବେ ପ୍ରାଣପାଖୀ ଉଡ଼େ, ଶୂନ୍ୟ ଖାଁଚ୍ ଥାକ୍‌ବେ ତୋମାର ଧୂଲାତେ ପଡ଼େ ; ତଖନ ମାନବ ଜୀବନ୍ ହବେ ଶେଷ୍. କେଉ ଛୋଁବେ କେଉ ଛୋଁବେନା ॥ ପୁଣ୍ୟ ବାସ୍ତ ସବ, ଦେଖେ ତୋମାର ଶବ, ସକାଲମିଲେ ଲବେ ଯାବେ ପଡ଼େ ଥାକ୍‌ବେ ସବ ; ତାଇ ସଚୈତନ୍ୟ ହଏ ସଦା (ହରି) ଭଜନ କର ସାଧନା ॥

ବାଉଲେର ସୁର ।

ଧନ ପେଏ୍ ମନ ମତ୍ତ ହଏ ଥେକ ନା । ଓମନ ହରି ନାମ ଆର ଭୁଲେନା ॥ ଧନେର ଜାଲେ ବାସନା, ହଲନା ହରିର ସାଧନା, ଅତୁଲ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଲେକେ ଅଣା ମେଟେ ନା । କେବଲ ଉପୁ ଛଟାଏ ଜାଲେ ସଖା ତାର କଥା ମାନେ ନା । ଧନେ ଉତ୍ତମ ଚିନ୍ତା ହଏ, ଧନ ଯୋଗତେ ବଡ଼ ଭଏ, ଧନ ଆଗୁନେ ଜ୍ଞାନନେତ୍ର ଫାଟଏ, ଧନେର ଅଭିମାନେ, ସାଧୁଜନେ ଦେଖଲେ ଚେଏଁଓ ଦେଖେ ନା ॥

ବାଉଲେର ସୁର ।

ଅମାୟ୍ ଦେଖ ହେ ଅଧମ ତାରନ ପତିତପାବନ ଦୟାମୟ, ଯଖନ ଏସେ ବାଁଧବେ ଯମେ, ତଖନ ହବେ ଅମାୟ୍ (ଓ ଦୟାମୟ) ହବେ ଅମାୟ୍ ପଦାଶ୍ରୟ । ଆମି ପତିତ ବଲେ, ହରି ଯେଓନା ଭୁଲେ, ଏକା ଫେଲେ ଭବେର କୂଲେ ଯେଓନା ଚଲେ ॥ ଅଧମ ଜନେ ନିଜ ଗୁଣେ ଦେଖ ଅମାୟ୍ (ଓ ଦୟାମୟ) ଦେଖ ଅମାୟ୍ ଅସମୟ ॥ ଶୁନି ବେଦ ପୁରାଣେ, ଭଜନ ପୂଜନ ବହନେ, ଧର୍ମ ଭୟ ନିବାରଣ ହୟ ତୋମାର ନାମେର ଗୁଣେ, ତୁମି ଜଗ ଦୟା ପଦଛାଇଁ ଦାଓ ହେ ହରି (ଓଦୟାମୟ) ଦାଓ ହେ ହରି ସୁଖାଶ୍ରୟ ॥

ବାହାର—ଏକତାଳି ।

କେଲ ବନ ଅର ଭବନ ଖାଲି, ହଲେଖା କ, କହେଖା କ, ନର-
ବୋଲ ବଲରେ ମୁଖେ, ଏଭବେଲ୍ ଖାଓ ଜାଲବେ ଫାଗ । ସମସ୍ତ
ଖେଲେ ଅର୍ପଣରେ ଅଲ ବର୍ଷୁ ହୁବେନା ଉଠନ, କେଲ୍ ଆକରେ ହେଲ
ଭର ହାଗ୍ରଉନା ନିସ୍ଥାନ, ସାନ୍ଦେବ ମୁଦନ, ଅନ୍ଦରେ ଓ ମନ, କେଳିଶ
ନାଥେରେ ଜାବ । ବଲ ନି ସୁ ବଲ ସୁଧା, ସୁଳେ ଯାବେ ଲବେରୁ ଧାବା
ଲଘିଜଚନ୍ଦ୍ର ଗାବେ ଯବା, ହୃଦକମଳେ କମଳାକ୍ଷି ॥

ଖାଉଲେର ସୁର—ଅନ୍ତଶେମଟା ।

ଅଛସ୍ ବୁଫକରେ ଭୁଲ ଖ ବଲେ ! ଏଭବେଲ୍ ନେ ହୁଉବଲେ,
ଭସ୍ନା ପ୍ରେମସଲିଲେ । ଓ ଚୋର ଅନ୍ତରେଜେ ପୁନ ଧରେଛେ, ମାଂସ
ଯଜ ଖେଜେ ଫୁଲେ ॥ ଓ ଚୋର ଗିସ୍ତରେ ଖାଲ, ଭକ୍ଷମ ଭଞ୍ଚାଲ,
ନେଯାବେ ଚୋର ଏକଳାଲେ । ଉଠନ ପାଦ୍ଧେର ଏସବ, ଦବେଭଦଲବ
ଥାକବେ କେ ଚୋର ଅସୁଲେ ॥ ଓ ଲୁମି ଲବେ ସାସ ଦ୍ରୁଷ୍ଟିହାସ୍ ଲସବେ
ନସ୍ତନ-ସଲିଲେ ; ଉଠନ ଚେଉଁକଭ ଭୁଲେ, ତସେରେ ହଳେ ସବ ପେଲେ ;
ଓଲେ ଯାସ ଏଗନ କଲେ ଯତନ, ଅଛନ ଅଛବ କଲେ, ଖାସ ଅରସ୍ତେ
ଖାଲ୍ ସାଜସ୍ତେ ମାଲ୍ ଅଜାସ୍ତେ ଯେ ଦବେ ଭୁଲେ ॥ ଦସ୍ତେ ନୃତନ ଦସନ
ଓଭ୍ରନ ଷାଭନ ଦଗ୍ଧ ଭବରେ ଅନଲେ ; ଅବାର ସାଙ୍ଗ ହଲେ ହୁଉ
ନଲେ, ଜଲ ଚେଲେ ଯାବେ ଭଲେ ॥

ଖାଉଲ ସୁର ।

ହୁଉଷବେ ମନ ଅଛେ ଯାର ଉରେ ଯାବାର ସ୍ଵବଶ କ, ପ୍ରବା-
ଚେପ୍ରମାନଦେ ଲସେ ନସ୍ତନର ଭାକ କ---ସାଧୁ ସୁଲୁ ସଙ୍ଗେ ସାବ, ତଦବ
ଧୂଲ୍ ଗାସ୍ତେ ମାଖିବ, ଚରଣ ଧୂଲସ୍ତେ ବେଲ୍ ଦବ ଖାଚେ ବା ଶମନ କରବେ
କି । ହୁଦେ ବଲ ବଲ ସବେ ମାଜବ ଦେହ୍ନ ଜାସନ ହବେ, ଲବସିନ୍ଧୁ
ପାର ହୁଉବେ, ଖାବେ ବା ଶମନ କରବେ କି ॥

ଦରିଦ୍ର---ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ଶୈଶବେର ସେବନ ମନ, କରରେ ପୂରିକ, ଲବ-ଧାମ ଯେ ଦନ ଛାଡ଼ିବେ । ସୁଖ ସ୍ୱପନ ପତ, ଦେଖିଲେଛ ଅବରତ, ଶରଦ୍ଦନେର ମତ ଘୁଷ୍ଟବେ । ଜାଲ-କ୍ଷପଣସ୍ତ ଶୁନ୍ୟେ, ଦଳ ସ୍ଥାପ ପୂରଣ୍ୟେ, (ସବେ) ବୁ'ଧାରେ ନୟନ ଧାସ୍ତ ବଦ୍ଧବେ । ଜ୍ୱଲ ଜୀବିଗ ପତ, କାଂଦବେ ଅବରତ, ଶିଶୁ ସନ୍ତାନ ଧୂଲାୟ ଲୁଣ୍ଠବେ । ସ୍ନେହମୟୀ ଜନନୀ, ହାସ୍ୟେ ନୟନ, ମନ ପାଇବେ ଭବ ଘୁନ କାଂଦବେ ;---ପ୍ରାଣ ସମ ପ୍ରେୟସୀ, ଅଧୋବଦନେ ବସି (କେଁଦେ) ଧରାତଲ ନୟନ ଜଲେ ଭସାବେ ॥ ଅତଏବ ଲଓ, ଭକ୍ତିପଦେ ଅଶ୍ରୁୟ, (ଯବ) ଦପବେ ଭଗ୍ନପଦ ହଇବେ । ଭବ ସେ ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ, ଯାହାର କୃପାୟ ମରଣେ ନବଜୀବନ ପାଇବେ ।

ବାଉଲେର ସୁର ।

କାଁଦେର ଦୋଲାତେ ଉଠେ, କେଉ ବଟେ, ଶ୍ମଶାନ ଘାଟେ ଯାଉୟେ ଚଲେ । ସଙ୍ଗେ ସବ ଲଈ ବନ୍ଧୁ, କାଠେର ଲମ୍ବା ଭାର ଦେହେଘର କାଁଧେ ତୁଲେ । ଛଲ । ଐ ଶୁନ, ସବେ ଫଲେ, ସବାଇ କାଁଦେ ଛେଲେ କାଁଦେ ବାବା ବଲେ, କୋଥାଏ ସେ ସବ ମମତା ଭଉନା କଥା, ଏଖନ କ ଭା ଭୁଲେ ଗେଲେ । ଘୁରିୟେ ଢାକା ସହର, ଦଶୀ ଲାଉନାର, ଖାକା ମୋହର ନିଏ ଏଲେ, ଗେଲେ ନା ସଙ୍ଗେ ଦିନ, ବନ୍ଧୁ ଦେଖି, ଭାଇ ବନ୍ଧୁ କ ସଙ୍ଗେ ଚଲେ ॥ ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗ ଯାଚେର ଯୋଡ଼ା, ଘାଡ଼ ଘୋଡ଼ା ବେଳ ସଉ ସବ କୋଥାୟ ଥାକେ ; ହବେ ଯେ ଏମନ ଦଶା, ଦଶମଦଶା ଛାଡ଼ଭଶାୟେ ଭୁଲେ ଛଲେ । ଶକ୍ତି ପ୍ରକାଶିତେ ସାଦେର ସାଥେ, ହରଷେତେ ସେଇ ସକଲେ ; ବଲଛେ ଜାଇ ଜାଇ ହଲ, ବାଲାଇ ଗେଲ, ହାତ ଯୁଡାଲ ଏତକାଲେ । ଯେବେ ଆନ ବାଉଲେ ଭନ୍ୟେ, ଏ ସମ୍ପଦେ ଦେଶେ ଶୁନେଓ ଲୋକ ସକଲେ, ଏକନିଦନ ଏ'ଭାବନା, କେଉ ଭାବେନା, ବଶ୍ୟ ମଦେ ଥାକେ ଭୁଲେ ।

ରାଗ---ଖେମଟା ।

ଏ ଧନେ ଭୂଷିତ ହଅ ହେ, ତୋମାୟ କି ଧନେ ଭୂଷିବ ବଲ। ଆମାର ଆଛେ ଏମନ ଧନ ଏତ ଏମନ ଧନ ସେ ଧନ ଦିଯ଼ାଛ ସେ ଧନ ତୋମାର । ଧ୍ରୁ । ସମ୍ପଦ ଧନ ତୁଚ୍ଛ ଜ୍ଞାନ ଉଚ୍ଛା କରି । ଯମଯୋଗ୍ୟ ନହେ ଅଯୋଗ୍ୟ ତୋମାର । ଯାର ରତ୍ନମୟ ପୁରୀ, କୁବେର ଭଣ୍ଡାରୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆଜ୍ଞାକାରୀ, ଅଛେନ ଚରଣ ଧରି । ୧ । ମନେ କରି ଏତ ଦୂର ହେ ଅପନ, ଯାହାରି ଅପନ ସୁରଲୁ ଅପନ । ଯାର ହୃଦ ପଦ୍ମାସନ ଭୂମି ଉଦ୍ଯାପନ, ମିଛେ କେନ ଆମାର କରି ଅନ୍ୟ ପର । ୨ । ଏତ ଭୂଷଣ ତୋମାର ହେ ଗୁଣମଣି, ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗେ ଭୂଷିତ ଜନନ୍ତ ମନ । ସବ ସଙ୍ଗ ଯାର ଫଳ କାନ୍ତମଣି, ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଜଳ ରୂପେର ମାଧୁରୀ । ୩ । ମନେକରି ବହୁ ଅନ୍ୟ କାହିଁ ମନ, ସୁଧା ପ୍ରେମଡୋରେ ବାନ୍ଧା ଅନୁକ୍ଷଣ । କହେ ଭକ୍ତ ହୀନ ଦେହ ଶ୍ରୀଚରଣ, ଦାସ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନେରେ ରାଖହେ ମୁରାରି । ୪ ।

ରାଗ—ଅଡ଼ା ।

ଦଇବେର ଲିଖନ ସମାନ ନା ଯାଯ଼ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଦେଖ ଧ୍ରୁବଂଶ ସକଳ ନିଲୟଦେବ ପାଯ଼ । ଧ୍ରୁ । ଅଦୃଷ୍ଟେର ଫଳ, ଦେ'ଖ୍ରାକେ ଏକ, ତାର ସାକ୍ଷୀ ଦେଖ ମହାରାଜା ନଳ, ରାଜ୍ୟଭ୍ରଷ୍ଟ ହଲ ଧର୍ମପୁତ୍ର ହାରାଲ ଜତୁକୋଷେ କଷ୍ଟ ପାଯ଼ । ୧ । ଅଦୃଷ୍ଟେର ଗୁଣେ, ଏ ରାଜ ଲକ୍ଷଣେ ପାଣ୍ଡୁ ପୁତ୍ର ପାଶାଖେଲେ ଗେଲ ବନେ । ଅଜ୍ଞାତେ ରହିଲ ବିରାଟ ଭବନେ, ଦାସତ୍ୱେ କାଲ କାଟାଯ଼ । ୨ । ଶୁନ ହେ ଭରତ ଅଯୋଧ୍ୟା ନୃପତି, ରାମ ହବେନ ରାଜା ବନେ ହଲେ ସ୍ଥିତି । ପଞ୍ଚବଟି ବନେ ଦୁଷ୍ଟଦଶାନନେ ସୀତା ହରେ ଲଙ୍କେ ଯାଯ଼ । ୩ ।

ଲଲିତ—ଅଡ଼ାଠେକା ।

ଏବା ଅବସାନ ହଲ, କି କର ବସିଯ଼େ ମନ । ଉଠି ସତ୍ୱରେ ଭଜନ କରେଛ କି ଅନ୍ୱେଷଣ ॥ ଅଙ୍ଗ ମୂର୍ଚ୍ଛ, ଅସ୍ତ ଯାଯ଼, ଦେଖିଲ୍ୟା ନା ଦେଖ ତାଯ଼, ମଜିଯ଼େ ଭବ ମାଯ଼ାଯ଼, ହାରାଲେ କି ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞାନ । ନଳ ହତ ଯଦ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ତାହାର ଗରଜ ଲକ୍ଷ, ଭବ କର୍ଣ୍ଣଧାର ଯିନ ସନ୍ତାପ ପାପହରଣ ॥

ବାଲ୍ୟବେଳର ସ୍ମର ।

ବାଲ୍ୟର ସିନ୍ଧି ଅଜ ଉଣ୍ଡେ କୋଥାୟ ଲୁକାଗାଣି ହୃଦୟେ । ଏଇ ସେ, ଜାତକେଦ୍ଧାରର କାଂଧେ-ଚଢ଼େ ଗାନ୍ଧୁଲେ ଶୁଦ୍ୟେ । ମାଆଙ୍କ ସାମ ପାଦ୍ୟେ ଗେଲେ, ଗିହ୍ନାଣା ପାତାଇଲେ, ଅହା, ଧାଁଡ଼ୀ ଜଲପୀ ଗାଜାଇଲେ, ଜେଲ୍ଲେ ଅର ସିଦ୍ୟେ । ପୋନା ଲୁଗାଇ ଉଦ୍ୟନାଗାଁଟି, ବାପନଲ୍ୟେପନ ସଣ୍ଠୀ ବାଣ୍ଠୀ, ଏଇ ସେ, ଗାଟବଲ୍ଲନା ଶୀତଲପାଣ୍ଠୀ, ରେଖେଛ ସାଜାଦ୍ୟେ ॥ କେଦେ ଧାଁଡ଼ ଜଲଶୀ ଜାଲ୍ଲ, ସରେରେ ଦଦ୍ୟେଇ ଚାଲ୍ଲ, ଏଇ ସେ ଏଇ ସେ ଲୁକେ ଡାଲ୍ଲ, ଙ୍ଗେରଲ୍ଲ, ଚଲେଗେଛ ଟାଙ୍ଗିଦ୍ୟେ । ଗିହ୍ନାଣାର ମଭ ଅସ୍ୱଭାବ, ଭହୁଲର ସ୍ୱପ ନାଇ ଅଗ୍ରବ, ଅହା, ଝମେ ଝମେ ଜଲେଛ ସବ, ଭଉ କଷ୍ଟ ସ'ଦ୍ୟେ । ସରଲାର ଜଦୟ ସଭ, ସ୍ୱପ୍ନରେ ଧରେ ସ'ଖେର ମଭ, ଲୁମି ବାଲୁକେ ହୁଁ ରେ ଯରେ ବା ରୋ, ଅଭ-ଭୂଦ୍ୟେର ବଦ୍ୟେ । କେଉ ସଦ ଭହୁ ଭାଇଭ, ପ୍ରାନ୍ୟରେ ଦଭେ ନାରୋ, ଲୁମି ଥାକ୍ଲେ ବଲଭେ ସବ "ବାତନ୍ତ" ଭସ୍ନ ଲଜ୍ଜା ଘେଦ୍ୟେ । ସବାଇ ବଲ୍ଲେ ଅମାର ଅମାର, ଅର୍ଦ୍ଧ ଭହୁଲର ହଲ୍ଲେନା ତୋମାର, ଅହା, କେବଳ ମ'ଲେ ଫୁଜି ଦୁଲଦ୍ଧର, ଷ୍ଟବଲ କୋଷା ବଦ୍ୟେ । ପାଗଲ ବଲେ ହଉ ହଉ, ଏ ସବ କେନ୍ତୁ ସାଛ ଛଡ଼, ତୋମାର ଏଭ ସାଧ୍ୟେର ଗାଜା ଧାଁଡ଼ୀ, ସାଓନୀ ଦୁଟୋ ଭଦ୍ୟେ । ୭ ।

ବଷସ୍ତ—ଅଭାଠେବା ।

ଲୁମି ଜାରୁ କେ ତୋମାର ଜାଟେଲେ ବଲ୍ ହେ ଅପନ । ମୋଁହନଭ୍ରା ଭଣେ ଦେଖିଛ ସ୍ୱପନ । ୫ଦ । ନାନାପକ୍ଷୀ ଏକ ବୃକ୍ଷେ ଭଶିଭେ ଦହରେ ସୁଖେ । ପ୍ରଭାତ ହଇଲେ ଦଶଦିକେତେ ଗମନ । ୧ । ତେମନ ଜାନ୍‌ବେ ସବ ଅମାତ୍ୟ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ । ସମୟେ ପାଲ୍ଲବେ ଭାସ୍ ଦେ, କରେ ବାରନ । ୨ । କୋଥା କୁସୁମ ଚନ୍ଦନ ଧର୍ମୀୟ ଅଭରନ । କୋଥା ବା ବହିବେ ଭବ ପ୍ରାନ ପ୍ରିୟଜନ ॥ ଧନ ସମ୍ଭବ ମାନ କୋଥା ରବେ ଅଭିମାନ । ସଙ୍ଗ ଜଇବେ ଶାସ୍ ଭସ୍ମର ଶମନ । ୪ ।

କାଲିଙ୍ଗଡ଼ା ସୁର—ତାଲ ଖେମଟା ।

ମନ ଆମାର ଅଁଧାର ଘରେ, ଖୋଜ ଯାରେ କେମନ କରେ, ଥାକେ ତାରେ । ସେ ଘରେର ଚନ୍ଦ୍ର ଦରଜା, ମାଣିକ ସୁଜା ଦସ୍ତକରେ ତାର ଭିତରେ । ଯଦି ଗୁରୁ ପାଦ ତାରେ ସହ କରେ, ଆଲେ ଧରେ ଖୋଁଜ ଓରେ । ସେ ଆଲେ ଜ୍ଞାନଚକ୍ଷୁ ଯାନ ଯଦି ଲଖଚକ୍ଷୁ ଦଲନ୍ତରେ, ତାହଲେ ଅଜନ ଏସେ, ଅଜନ କସେ, ଅବଶେଷେ ଯୁଗଳେର ଚୋରେ ।

ଏକତାଲା ।

ଏକବାର ହରି ବଲ ଦେଖି ମନ ବଦନ ଭରେ । ପ୍ରେମାନୁରାଗେ ମୁକ୍ତ କରେ । ଜଳ । ବାସୁଦେବ ଧନ ଏଇ ଅଭାଗିନ ସମସ୍ତ ମନେତେ ଭୁଲଓନାରେ । (ଯଖନ) ମନେର ହବେ ଭ୍ରମ, ଦେଖେ ହବେ ଯମ ତଖନ ମନେର ଦୁଃଖ ବଲବେ କାରେ ।୧। ମାଝିଗଣେ ଯଖନ ଛିଲ ଓଁହେ ମନ, ବଲେଛ ମନେ ଭାବନା କରେ । (ଯଖନ) ଜନମିଚ ଶିଶୁ, ରହିବ ସ୍ତବଧ, ଭୁଲେ ରଇଲି ମନ ଅଂଧକାରେ ।୨। ସେ ସେ ହରି ନାମ, ମହାପୂର୍ଣ୍ଣ ଧାମ, ତାର ମହିମା କେ ବଲତେ ପାରେ । (ଯାରେ) ଶୁକ ସନକାଦି, ଶିବ ବ୍ରହ୍ମା ଆଦି ନାରଦ ଗାୟ ବୀଣା ବାଦ୍ୟକରେ ।୩। କହେ ହରିଦାସ, ଗୁରୁ ପାଦେ ଆଶ, ଭୁଲି ଦିନେ ଯତ ନାଇକ ଚୋରେ ।୪।

ବେହାଗ—ଆଡ଼ା ।

ଏଇ ଦେଖେଛିଲ ଏତ ଅହଙ୍କାର । ଅବଶ୍ୟ ମରିତେ ହବେ, କରୁ ବିଚାର । ଦଣାନ୍ତର । ହ'ଲେ ଦେହ ପ୍ରାଣହୀନ, କୋଥା ରବେ ଅଭିମାନ, ଭୂମିତେ ପଡ଼ିବେ ରବେ ହସ୍ତେ ଶବାକାର । ପିତା ମାତା ବନ୍ଧୁଜନ, ସନ୍ତାନେ କରି ରୋଦନ, ଯାଇବେ ତୋମାର ଗୁଣ କରି ହାହାକାର । ଏଖନୋ ପ୍ରବୋଧ ମାନ ତ୍ୟଜ ଦୁଷ୍ଟ ଗମନ, ଗୁରୁଚିତ୍ତ ହବେ ଦର୍ଶନ କର ନାଶ୍ୱରସ୍ୱ । ଘଟଲେକେ ଅପମାନ, ଅନାଥ ପଥ ତୁରନ ଶର ଜନ୍ମ ଅନ୍ତ ଶୀଘ୍ର କର ଉଦ୍ଧାର ।।

ବାଉଲେର ସୁର ।

ଏକବାର ଏସୋ ଶ୍ରୀହରି । ଆମାର ଏଇହୃଦ-କମଲେ, ବାମେ ହେଲେ ଦାଁଡ଼ାୟେଁ ବାଜାଓ ବାଂଶରୀ ॥ ଦେଖିବ ଶ୍ୟାମ ଶିଖିପାଖା, ମୋହନ ଚୂଡ଼ା, ନଟବର ବେଶ କରି । ଐ ଯୁଗଲ ଚରଣ ଯୁଗଲ ମିଳନ, ଦର୍ଶନେ ଯାବେ ଫଲକରି ।

ବାଉଲେର ସୁର ।

ଭବେର ସାଧନା ଆର ହବେନା । ଚଲିଗାବନେ ଏ ଅସୁଖ ନେବେନା ॥ ଅନ୍ତରେ ସତନେ ସାରେ, ସୁରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଭୁବନମାଝାରେ, ଓପର ସେ କଲେ ଫେରେ ଫାଲେ, ଉପାସନାୟ କାଜ ପାବେନା ॥

ହିନ୍ଦୀ ।

ଯୋଗିୟା—ତହରବା । (ତୁଲସୀ ଦାସ)

ମନପଁଛୀ ତବ୍‌ଲେ ସୀତାରାମ । ଜବ୍‌ଲେ ସୀତାରାମ ମନପଁଛୀ ଜାହେ ନା ଭଜଲେ ନାମ, ଯବ ଦଶ୍ଵାର ହରଶନ ପାଓଗେ ସବୁ ଦଶ ଯୋ ନାମ୍ । ସୁମଙ୍ଗଲେ ବୈଠେ ସୁମଙ୍ଗ, ସବ୍‌କା ମନୁସ ଲେକେ, ଯୋ ସେବୁସା କରେ ନୌକରୀ, ଉନ୍‌କା ଦେନୁସା ଧନେ । ଲେତକାବାଲୁ ଖେଲନ ଯାଲନ୍ତୁ, ଉନ୍‌କୋ ବୁଧ ପିଲାଓନ୍ତେ ; ମରନ କାଲମେ ଧରନ ଲେକେ, ବାବାକର ବୋଲାଓନ୍ତେ । ଏକ୍‌ନର ଲୁଟେ ବୁନର ଲୁଟେ ଲୁଟେ ନଗରୀ ସଂସାର ; ଜାନ ଶୁନ୍‌କେ ଯୋ ନର ଲୁଟେ ଉନ୍‌କୋ ନାହିଁ ପାର ।

ଭଜ ମନ୍ ରାମ ଚରନ୍ ଦନଗଇ । ରସ୍‌ନା ଭଜନ୍ ସଫଇ କୋମଲ ଅବ ନାମ ଲିସୁର ଅଲ୍‌ସାଇ । ଶୋଭା । ଯାକେ ଭଫେ ଜଟଇ ଓ୍ବାରନ ଦୁଃଖ ତନୌ ଭାପେ ସଗ୍ରଇ । କହତ ସୁରନ୍ ସୁଜନ ରଘୁବରକୁ ସୁନ୍ ଯୋଜାର୍ ଦସୁ ଛଇ । ୧ । ଶ୍ରୁ ଭା ଧିମଇ ଯୋଗିନ୍ ଯୋଗର ଯନ୍ ଜରଇ ସନ୍ଦେହ ସୁହାଇ । ରାମଚନ୍ଦ୍ରକୁ ନାମେ ଅମେ ଉସ ସୁରସ ଜାହେ ନ ଖାଇ । ୨ । ଧିମଇ ଯୋଗ୍ୟସେ ଏକତ୍ରୟା ସେଠେ ମାପେ ଛହଥା ତ୍ରୈଗୁଣ୍ୟାଇ ତୁଲସୀ ଦାସ ଏବ ଓନ ଲିଖଇ ହର୍ବ ପ୍ରଥମ ଗରଜଣ୍ଡ ଗୋଡ଼ । ୩ ।

ଭାଗବତକା—ଛାଉଁଆର ।

ଦଶ୍ ଗଲି କା ସମଜ୍ ଭାରେ । ସ୍ବଗର ମଞ୍ଜିମେ ମିଲ୍ ଯାଏଗା ଶବ । ତନବ ଯାଏଗା. ମନବ୍ ଯାଏଗା ଯାଏଗା .ମଲ୍ ମଲ୍ ଗାଗା । ଲାଗେ ସ୍ନେହସ୍ୱାକା ଯିନ୍ଦ ଯାଏଗା ଜଙ୍ଗଲ ହୋଗା ବାସ । ୧ । ଜଣ୍ଡ୍ ସୁରତ ବଦ୍ଲେଲ ହୋଗା ଅଁାଖେ ଫଟି ଯାଏଗା । ଗାନେ ପିନେ ଛୁଟ୍ ନେହିଁ ଦେଗା ପାସ୍ୱଦନ୍ ସୁମାୟେଗା । ୨ । ଯୋବ ସରତ ଗାଧା ହୋଗା ମସ୍ତଲ କଟତା ଚୋଡ଼େଗା । ସାନେ ଅବେ ଜୁଲୁମ କରେଗା ଦୋ-ଷର ସୋଠା ଖାଏଗା । ୩ । ତାଳସରତେ ବାହର ହୋଗା ଗଛେ ରସି ବାନ୍ଧେଗା । ଦ୍ୱାର ଦ୍ୱାରମେ ଦୌଡ଼ବେ ଉଁଆସ୍ତେ ଲକଡ଼ ଫର ଲଷ୍ଦ୍ୱେଗା । ଅଉର ଜନମ୍ ମେ କଉଆ ହୋଗା ବା ବା ବୋଲ୍ବେ ସ୍ୱରେଁଗା । କହେ ଭୋ କବସ୍ୱ ଶୁନୋ ଭାଇ ସାଧୁ ଚଉରାଶୀ ସୁମାୟେଗା । ୪ ।

(ମୁଲ୍ତା) କେସ୍ୱ ଦେଖୋ ବରଷନ୍ତେ । ଓଗୋ ବସ୍ତ୍ର ଧରମ୍ ନେଇ
ତଂମେରେ ମୁଲ୍ତା କେସ୍ୱ ଦେଖୋ ବରଷନ୍ମେ ।
ଭୁଖେ ନେହ ଅନ୍ ବସ୍ତ୍ର, ପିସ୍ୱାସେ ନେହ ପାନ—
ଭୁଖ ଜାମନେ ଦନ ଜେସ୍ୱି ଭେସ ଅଁାଧାର ଅଣ୍ଡ ସାମ୍ନେ ।
ପାକ୍ ବାଁଧୋ ଅର ଜେଷ ସାମାଗ୍ରେ, ତେଲ ଲଗାଓ ଭଲ ପିନ୍ମେ—
ଏକଦନ ଭେସ ଅସ୍ବୁ ଫଟ୍ଟେଗା, କେଉସ୍ୱ ଖୁବ୍ ଗାସ୍ୱତଂମେ ।
ଲେକିନ ଉସ୍ୱେକେ ଜରୁ ଲେକେ, ବୈଠା ରହୋ ବସ୍ତୁ ରଂମେ—
ଅଁଖି ମୁଦ୍କେ .କେଇ ମନୁସ୍ୱ, କୈନେଇ ଭେସ ଫମେ ।
ଘୋଡ଼େ ଭ ମସ୍ନ ବମେ ବୈଠକେ ସ୍ୱଜା, ଜେସ୍ୱି ଷବକେଃ।ମନ୍ ମେ—
ଧନ-ଯୌବନ ସବ ଉଡ଼େଗା ଧୁଁସ୍ୱ ଅଟଳ ଭରମ୍ ଚଲେ ଫମେ ।
କୌନ ଭରଣୀ ଲେସ୍ୱେ ଗାଲ ହୋବକୁସୁକ,ଭ୍ରାନ୍ତ ଦୁସ୍ୱଣା ଭାରେ ମନ୍ମେ
ସାଧୁ ଶବ୍ଦସବ ଗାଲ ଉଜଲ କେନ୍ଦି,(ମୋର)ଗାଗ ଭରଣୀ ଭୁକେ ବଚନେ
କେସ୍ୱ ଦେଖୋ ବରଷନ୍ମେ ॥

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ।